హంతకులకు ఆతిథ్యం!

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

రాత్రి పన్నెండు గంటలయింది.

కాంటినెంటల్ హోటల్ లోని ఇరవై నాలుగో అంతస్తు లోని ఆరువందల అరవై ఆరో నెంబరులో మాత్రం లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. గది మధ్యగానున్న కుర్చీల్లో మొత్తం నలుగురు కూర్చుని వున్నారు.

ఎర్రగా పొడుగ్గా లావుగావున్న వ్యక్తి వెంట్రుకలు పైకి తోసుకుంటూ "ఇంకెందుకు ఆలస్యం! మీ ప్లాన్ చెప్పండి!" అన్నాడు తన కెదురుగా నల్లటి పొట్టి వ్యక్తి కేసి చూస్తూ.

గోల్డ్ సిగరెట్ కేస్ టీపాయిపైన పడేసి ముందుకు వంగాడు పొట్టివ్యక్తి. గొంతు సద్దుకుని "ఇది చాలా కష్ట

సాధ్యమైనపని. అందుకే మూడుమాసాలనుండి వెతికి వెతికి మిమ్మల్నిద్దరినీ సెలెక్టుచేశాను'' అన్నాడు ఎదురుగా వున్న ఇద్దర్నీ చూసి.

అతనిప్రక్క కూర్చున్న దంతపు బొమ్మలాంటి స్త్రీ మెళ్ళోవున్న ఒంటిపేట బంగారుగొలుసుకు వ్రేలాడుతున్న లాకెట్ ను పళ్ళసందున పెట్టుకొని కొరుకుతూ కూర్చుంది.

"ఈమె పేరు ఎలీజా! నా వ్యాపారాల్లో, వ్యవహారాల్లో ఆమెకు చిన్న భాగం వుంది. ఈమె మీ వెంట వుంటుంది" అంటూ ఎలీజావంక తిరిగి "అతని పేరు మస్తాన్. హత్యలు చెయ్యడంలో అసాధ్యుడు. అవసరమైనప్పుడు రాక్షసులకన్నా కఠినంగా ప్రవర్తించగలడు" అంటూ ముందుగా మాట్లాడిన ఎర్రటి, పొడుగువ్యక్తిని పరిచయం చేశాడు. రెండో అతనికేసి చెయ్యిచూపుతూ "అతని పేరు విక్రమ్. మస్తాన్ కు మించిన దుర్మార్గుడు. కార్లు నడపడంలోనూ, హెలికాప్టర్లు నడపడంలోనూ దిట్ట. అంతే గాకుండా తుపాకులు, రివాల్వర్లు లాంటి వాటితో ఎన్ని రకాలైన ఆటలైనా ఆడగల సమర్థుడు" అన్నాడు.

"గ్లాడ్ టు మీట్ యూ టూ!" అంది ఎలీజా లాకెట్ నోట్లోంచి తీసి.

వాళ్ళిద్దరూ ఏం మాట్లాడలేదు.

"అసలు విషయానికొద్దాం!" అంటూ వంగి గోల్డ్ కేస్ లోంచి సిగరెట్ తీసుకొని అంటించుకున్నాడు ఫ్రేజర్. దమ్ములాగి "మీరు బహుశా మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రంలోని బస్తర్ జిల్లా గురించి వినివుంటారనుకుంటాను. భంజ్ దేవ్ లు పరిపాలించేవాళ్ళు. ఈ మధ్యనే వాళ్ళవంశం పూర్తిగా తుడిచిపెట్టుకుపోయింది. వాళ్ళ ఎస్టేట్ మొత్తం ప్రస్తుతం జిలాన్ అనే కోటీశ్వరుడు కొన్నాడు. చాలా డబ్బు

ఖర్చుపెట్టి రాజమందిరం మొత్తం అధునాతనం చేయించాడు.

అతని ఎస్టేటులో చాలామంది అడవిమనుషులున్నారు. వాళ్ళందరికీ తిండీ గుడ్డా లోటులేకుండా వుండే ఏర్పాటు కూడా చేశాడు. అతని మాటకు ఆ ఎస్టేటులో తిరుగులేదు. అతని అనుమతి లేనిదే ఎవ్వరూ లోపల కాలుపెట్టలేరు. ఆ ఎస్టేటు అన్నివైపులనుండి రాత్రింబవళ్లు కాపలా కాయబడుతూ వుంది.

ఈ జిలాన్ తండ్రి రంగూన్‌లో పెద్దఎత్తున వ్యాపారం చేసి డబ్బు సంపాదించాడు. ఆ డబ్బుతోనే ఈ ఎస్టేటు కొన్నాడు. కొన్న రెండేళ్ళకు చచ్చిపోయాడు. అతనికున్నది ఒక్కడే కొడుకు. మొత్తం ఆస్తి అతనికే సంక్రమించింది."

"ఈ చరిత్ర మాకు అవసరంలేదు! మేమేం చెయ్యాలో చెప్పు!" అన్నాడు మస్తాన్.

"చెప్పింది చేస్తే ఏమిస్తారోకూడా చెప్పు!" అందుకున్నాడు విక్రమ్.

"అదే చెప్తున్నాను. ఇతను విలువైన వస్తువుల్ని తన మనుషులద్వారా దొంగతనం చేయిస్తాడు. తెచ్చుకొని తన ఎస్టేటులో పెట్టుకొంటాడు. ఎవ్వరూ అక్కడికి వెళ్ళలేరు కాబట్టి చట్టానికి చిక్కకుండా తన అఘాయిత్యాలు కొనసాగిస్తున్నాడు.

నా క్లయింటు ఒకతను ఇండియానుండి రెండువేల సంవత్సరాలనాడు తయారుచెయ్యబడ్డ మూడడుగుల శ్రీకృష్ణుని విగ్రహం ఒకదాన్ని, స్మగ్లర దగ్గర కొన్నాడు. అతనిది ఈ దేశంకాదు. జిలాన్ మనుష్యులు దాన్ని తెలివిగా దొంగిలించుకొని తెచ్చారు. ఆ విగ్రహం బంగారుతో చేసింది. సుమారు పదికిలోల బరువుంటుంది.

దానితోబాటు మరో విగ్రహం మరో వ్యక్తికి దొరికింది. కొన్ని కోట్లరూపాయల విలువచేసే నిధికి దారితెలిపే రహస్య సంకేతాలు కొన్ని ఆ విగ్రహం కాళ్ళపాదాలపైన వున్నాయి. అవి అసంపూర్తిగా వున్నాయి. వాటి మిగిలిన వివరాలు జిలాన్ దగ్గర వున్న విగ్రహంపైన వున్నాయి. మీ రెలాగైనా ఆ విగ్రహం తేవాలి. దాన్ని నాకు చేరవేసిన వెంటనే మీ ఇద్దరికీ చెరి రెండులక్షలిస్తాను. మీ ఖర్చులన్నీ నేనే భరిస్తాను. తేగలరా?" అడిగాడు ఫ్రేజర్.

"జిలాన్ ఎస్టేటు ప్లాను మీ దగ్గర వుందా?" మస్తాన్ అడిగాడు.

"ఉంది. అతని మందిరం ప్లానుకూడా వుంది. ఆ విగ్రహం ఎక్కడ దాచిందికూడా తెలిపే వివరాలున్న కాగితాలుకూడా వున్నాయి. అతను రక్షణకోసం చేసుకొన్న ఏర్పాట్లుకూడా వివరంగా మీకు అందించగలను" అన్నాడు.

"కోట్లవిలువచేసే నిధి దొరికేప్పుడు మాకు నువ్విస్తానన్నది చాలా చిన్న మొత్తం" అన్నాడు విక్రం.

"దొరికేది నాకుగాదు. నా క్లయింటుకు. అతను నాకు ఇస్తానన్నది ఐదులక్షలే. మీకు నాలుగు లక్షలిస్తున్నాను. ఖర్చులు పెట్టుకుంటున్నాను. ఇంతవరకు మీకు చెప్పిన విషయాలు సేకరించేందుకు నాకు పాతికవేలు ఖర్చయింది" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"అయితే నీకు లాభంలేదన్నమాట!"

"అలాగనికాదు. మీరు నిజంగా విగ్రహం తేవడం జరిగితే నా క్లయింటు సంతోషించి లక్షరూపాయలన్నా ఇవ్వకుండాపోడు. అది చాలు!"

"ఎలా అక్కడికి చేరుకోవాలో ఏదైనా పథకం ఆలో

వించారా?"

"ఆఁ! మీరు అడగగలమంటే నా ఆలోచనలు చెప్తాను."

"ఇంతకన్న తక్కువ ముత్తాలకు ప్రాణాలు తీసిన సందర్భాలున్నాయి. ఆ విగ్రహం తెస్తాం! చెప్పండి!!" అన్నాడు మస్తాన్.

"మీరిద్దరూ సినిమావాళ్ళుగా వెళ్ళాలి. ఒకరు ప్రొడ్యూసరుగానూ మరొకరు డైరక్టరుగా. ఎలీజాను మీ హీరోయిన్ గా తీసుకువెళ్ళండి. ఔట్ డోర్ లోనే సినిమా అంతా తీసేందుకు పథకం వేసినట్టుగా చెప్పండి. లొకేషన్స్ చూసేందుకు దేశమంతా తిరుగుతున్నామని చెప్పండి జిలాన్ ఎస్టేటుకూడా చూచేందుకు పర్మిషను అడగండి. అప్పుడే మా హీరోయిన్ కూడా వస్తుందని చెప్పండి. జిలాన్ కు అందమైన ఆడవాళ్ళంటే తగని మోజుంది. ఎలీజా అందం అతన్ని పిచ్చివాణ్ణిచేస్తుందని నా నమ్మకం. లోపలకు వెళ్ళాక మిగిలిన గొడవలు మీరు చూచుకోండి. అంతకన్నా నేను చెప్పగలిగిందిలేదు!" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"వెరీ బ్రైట్ ఐడియా!" మస్తాన్ ఎగిరి గంతేశాడు.

"మీ ప్రాణరక్షణకు అవసరమైన ఆయుధాలు, మందులు తీసుకోవడంతోపాటు, అవసరమైన పక్షంలో అవతలవాళ్ళ ప్రాణాలు తీసేందుకు పనికొచ్చే సరంజామాకూడా పట్టుకెళ్ళండి. అక్కడ మీరు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. జిలాన్ మనుష్యులు ఆవులిస్తే పేగులు లెఖ్ఖపెట్టగల దిట్టలని వినికిడి. మీరిద్దరూ రెండురోజులు తర్జన భర్జన చేసుకొనివచ్చి ఎప్పుడు బయలుదేరేదీ చెప్పి వెళ్ళండి" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

ఫోన్ బజ్జర్ మ్రోగింది.

ఫ్రేజర్ వెళ్ళి రిసీవరు పైకెత్తి "హల్లో!" అన్నాడు.

"సారీ టు డిస్టర్బ్ యు సార్! గంట రెండవుతూంది,

నన్ను వెళ్ళిపొమ్మంటూరా?" అడిగింది సెక్రటరీ మంజుల.

"నువ్వింకా వున్నావా? వెళ్ళమని చెప్పలేదూ నేను!" అడిగాడు.

"లేదండి!"

"సారీ! నువ్వెళ్ళిపో. నా ఫ్రెండ్స్ కూడా వెళ్తున్నారు. నిన్ను డ్రాప్ చెయ్యమని చెప్తాను" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"థాంక్స్!" అంది మంజుల.

ఫోన్ పెట్టేసి మస్తాన్‌తో చెప్పాడు తన సెక్రటరీని రాయపేట హైరోడ్డు దగ్గర వదలివెళ్ళమని.

మస్తాన్, విక్రమ్, సెలవు తీసుకున్నారు. విక్రమ్ అసలు ఫ్రేజర్ మాటలు సగంకూడా వినలేదు. అతనికి ఎలీజాను చూడటమే సరిపోయింది. అది ఫ్రేజర్ కూడా గమనించాడు. ఎలీజాను వెంటబెట్టుకొని పొమ్మనప్పుడు, విక్రమ్ కళ్ళల్లో తళుక్కుమని మెరవడంకూడా గమనించాడు.

"ఎలీజా! వాళ్ళగురించి నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అడిగాడు.

"నెత్తురుత్రాగే పిశాచాల్లా వున్నారు. ఆ విక్రమ్ నన్ను కళ్ళతోనే నమిలి తింటున్నట్లు చూడటం అసహ్యంగా వుంది" అంది ఎలీజా.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను. నీకు వీళ్ళవల్ల ఏదైనా హాని జరుగుతుందేమోనని భయంగావుంది. ఈ కేసు డ్రాప్ చేసేస్తాను."

"నో! నన్ను నేను రక్షించుకోగలను. ఆ విగ్రహం గురించి అన్ని వివరాలు చెప్పకుండా వుండవలసింది. తీరా చేతికి చిక్కాక దాన్ని మనకి ఇవ్వకపోతే..." తన అనుమానం వ్యక్తంచేసింది.

"అన్ని వివరాలు చెప్పడం మంచిది. మనమిచ్చేడబ్బు కన్నా, దానివిలువ కోసమైనా సిన్సియర్‌గా చేస్తారు

పని. వాళ్ళ చేతికి చిక్కాంతర్వాత, మనం దక్కించు
కోవడం పెద్ద పనిగాదు. ఆ విషయాలు నేను చూచుకుం
టాను. నువ్వుమాత్రం జాగ్రత్తగా వుండాలి. వాళ్ళకు
ఏవిధమైన ఎంకరేజ్ మెంట్ ఇవ్వవద్దు. ఆ జిలాన్ అంద
గత్తెలంటే పడి చస్తాడు. అతనితో రాసక్రీడ బహుశా
తప్పదనుకుంటాను" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"ఇది వ్యాపారం. లాభాన్నిబట్టి ఎంతకైనా తెగించ
గలం. నేను రూమ్ కెళ్తాను" అంది ఎలీజా లేస్తూ.

"గుడ్ నైట్!" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

ఎలీజా వెళ్ళిపోయింది. టేబుల్ పైనున్న స్విచ్ నొక్క
గానే గదితలుపులు మూసుకున్నాయి. లైట్లు ఆర్పి పడు
కున్నాడు ఫ్రేజర్. నైట్ లైట్ మాత్రం వెలుగుతోంది.

క్రిజ్లర్ కారు బయలుదేరింది. మంజుల డ్రైవరు ప్రక్క
సీటులో కూర్చుంది. మస్తాన్, విక్రమ్, వెనకసీటులో
కూర్చున్నారు. నల్లగావున్నా మంజుల అందంగానే
వుంటుంది.

"ఈ ఫ్రేజర్ అసాధ్యుడిలాగున్నాడు. అందమైన
అమ్మాయిల్ని చుట్టూ పెట్టుకొన్నాడు" అన్నాడు
విక్రమ్.

మస్తాన్ మాట్లాడకుండా కిటికీగుండా రోడ్ కేసి చూడ
సాగాడు.

"నీకు పెళ్ళైందా?" ముందుకువంగి అడిగాడు మంజు
లను విక్రమ్.

"అయింది" అంది తక్షణం.

"ఇంత రాత్రిదాకా ఇంటికిపోకుంటే మీ ఆయన అను
మానపడడూ!"

"నాగొడవ నీకెందుకు? గట్టిగా కూర్చో!" అంది
మంజుల కోపంగా.

"నీ అందం నన్ను కూర్చోనివ్వడంలేదు."

"అయితే దిగి రోడ్ పైకి వెళ్ళి తైతక్కలాడు!" అంది మంజుల.

రాయపేట హైరోడ్ వచ్చింది. డ్రయివరు కారాపాడు. మంజుల హాండ్ బ్యాగ్ తీసుకుని దిగింది. మళ్ళీ కారు బయలుదేరింది.

"ఆ బ్యాగ్ అంతే బరువుగావుంది. పాపం మొయ్యలేక మోస్తూంది. అందులో ఏముందో?" అన్నాడు విక్రమ్.

"నీ తలకాయ! కాసేపు నోరు మూసుకుని కూర్చోలేవు!" విసుక్కున్నాడు మస్తాన్.

'నువ్వో కొయ్యమనిషివి. అందం చూచి ఆనందించటం చేతకానిరకం' లోలోపలే అనుకున్నాడు విక్రమ్.

కారు అడయారులో చిన్న యింటిముందాగింది. ఇద్దరూ దిగి లోని కెళ్ళారు. కారు వెళ్ళిపోయింది.

గ్లాసులనిండా విస్కీ ఒరిగించారు.

"ఆ ఫ్రేజర్ ప్లాను ఎలాగుంది?" అడిగాడు మస్తాన్.

"అవన్నీ నువ్వు చూచుకో. ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఎవర్ని చంపాలో, ఏం చెయ్యాలో చెప్పడం నీవంతు. చెయ్యడం నావంతు. ఈ పని పూర్తయ్యేలోగా ఆపలేబా అంతుచూడాలి!" అన్నాడు విక్రమ్ గ్లాసులో మళ్ళీవిస్కీ పోసుకుంటూ.

"ఆ మెను మరిచిపో. మనవల్ల ఆ మెకు ఏదైనా అన్యాయం జరిగితే ఫ్రేజర్ ఊరుకోడు" మస్తాన్ గ్లాసు ముందుకు నెడుతూ అన్నాడు.

"ఆ గొడవ నాది! దాన్నిగురించి నువ్వు ఆలోచించ నవసరంలేదు. మనకేం సామానుకావాలో, ఎలా మన

పథకం అమలుపరచాలో తాపీగా ఆలోచింద్దాం" అన్నాడు విక్రమ్.

ఇద్దరూ శుభ్రంగా త్రాగి పడుకున్నారు.

2

తెల్లవారింది.

ఫోన్ మ్రోగింది. ఫ్రేజర్ అందుకున్నాడు. మంజుల ఇంటినుండి పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ మాట్లాడాడు. ఆమె చచ్చిపడివుందనీ, వెంట నేరమ్మనీ చెప్పాడు. త్వరత్వరగా డ్రెస్ చేసుకుని కారులో వెళ్ళాడు.

అడ్రసు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాడు డ్రయివర్. చిన్న పెంకుటింటిముందు ఆగింది కారు. అంతకుముందే వచ్చివున్న పోలీసు వాహనాలు కొంచెం దూరంలో వున్నాయి. ఫ్రేజర్ దిగి లోనికెళ్ళాడు.

పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఫ్రేజర్‌ను చూడగానే విష్ చేసి "సారీ! మీ సెక్రటరీ మంజుల ఆత్మహత్య చేసుకుంది" అన్నాడు.

"ఆత్మహత్యా!" ఆశ్చర్యపోతూ అయోమయంగా చూశాడు గదిలో. పైకప్పుకు బిగ్గిన చీర వ్రేలాడుతోంది. చిన్న స్టూలు వెల్లకింతలా పడివుంది.

"నేను చుట్టుప్రక్కల విచారించాను. ఆమె ఎప్పుడు ఇంటికి వచ్చిందీ ఎవ్వరూ చెప్పలేకపోయారు. ఏవిధమైన అరుపులుగానీ, శబ్దాలుగానీ, ఎవ్వరూ వినలేదంటున్నారు. నేషనల్ బ్యాంక్‌వాళ్ళ కారుమాత్రం రెండుసార్లు పది గంటల ప్రాంతంలోవచ్చి వెళ్ళిందని తెలిసింది."

"ఐ.సీ. ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకొనే ముందేదైనా ఉత్తరంలాంటిది రాసి పెట్టిందేమో చూశారా?" అడిగాడు ఫ్రేజర్.

"చూశాను. అలాంటి దేదీలేదు. రాత్రి మీరు ఆఖరిసారి

ఎన్ని గంటల ప్రాంతంలో చూశారు'' అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"తొమ్మిదింటి ప్రాంతంలో ననుకుంటాను'' అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"ఆమె దేనికైనా భయపడుతున్నట్లుగా తోచిందా?''

"లేదు. నార్మల్‌గానే ప్రవర్తిస్తూండింది. నేషనల్ బ్యాంక్‌వాళ్ళ కారు వచ్చిందన్నారు. ఎందుకొచ్చిందో, యెవరు వచ్చారో వాకబు చేశారా?''

"ప్రయత్నించాను. కానీ ఎవ్వరూ చెప్పలేకపోయారు. ఆ బ్యాంక్‌కు కూడా ఫోన్ చేశాను. వాళ్ళు ఏమీ తెలీదంటున్నారు. కానీ ఒక్క వస్తువు మాత్రం చిక్కింది.''

"ఏమిటది?''

"టేప్ రికార్డర్లలో ఉపయోగించే స్ప్రూల్స్ ప్యాక్ చేసిన అట్టపెట్టెలు రెండు దొరికాయి. కానీ టేప్స్ మాత్రం లేవు. టేప్ రికార్డర్ కూడా లేదు. మీకు తెలిసి ఆమెవద్ద టేప్ రికార్డర్ వుందా?''

"లేదండీ!'' అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"థాంక్స్! కేస్ రిజిస్టరు చేసి శవాన్ని దహనం చేసే ఏర్పాట్లు చేస్తాను'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అలాగే! నాతో అవసరముంటే ఫోన్ చెయ్యండి. హోటల్లోనే వుంటాను'' అని చెప్పి ఫ్రేజర్ వెలుపలకొచ్చి కారెక్కాడు.

కారు కదలింది.

ముందురోజు రాత్రి జరిగిన సంఘటనలు గుర్తొచ్చాయి. తను మంజులను, మస్తాన్, విక్రంలు గదిలోకి రాగానే ఫోన్ చేసి వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పాడు. కానీ ఆమె వుండిపోయింది. తమ సంభాషణ ముగిసేదాకా వుండిపోయింది. ఆతర్వాత తన్ను మంజుల రింగ్ చేసి అడిగింది వెళ్ళవచ్చాని.

అప్పుడే తను జాగ్రత్త పడవలసింది. ఆమె తమ సంభాష ణను రికార్డ్ చేసి వుండాలి. ఎవరో డబ్బాశ చూపించి వుంటారు. టేప్‌లు చిక్కాక ఆమెను మోసం చేసి వుంటారు. తను చేసినపనికి భయపడి ఆత్మహత్య చేసుకొని వుండివుంటుం దనుకున్నాడు ఫ్రేజర్.

గదికి రాగానే అన్నివస్తువులు గాలించాడు. టీపాయ్ పైనున్న ఫ్లవర్ వేజులో చిన్నపవర్ ఫుల్ మైక్ కనిపిం చింది. దానివైరు సరిగ్గా మంజుల గదిలోని టేబుల్ దాకా కార్పెట్ క్రిందే సాగిపోయివుంది. మొత్తంచుట్టి మైక్‌తో సహా ఎలెక్ట్రిక్‌లో వేసి, ప్లగ్ లాగాడు. జయ్యిమని నీళ్ళొ చ్చాయి. నిముషంలో కొట్టుకుపోయింది.

రెండు నెలలనుండి తంటాలుపడి తయారుచేసిన పథ కము మొత్తం తన ప్రత్యర్థి చేతిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఈ ప్రయత్నం ఆపివేయకుంటే మస్తాన్, విక్రమ్, ఎలీజా ముగ్గురూ చావడం తథ్యమన్న విషయం అర్థమైంది. అటు వంటి మనుషులు మళ్ళా దొరికేదెప్పుడు? తను మరో పథ కము తయారు చేసేదెప్పుడు? అంతదాకా తన క్లయింట్ ఓర్పుగా వుంటాడన్న నమ్మకంలేదు.

మస్తాన్, విక్రం చచ్చినా, బ్రతికినా తనకు బాధ లేదు. కానీ ఎలీజాను బలిపెట్టడం అవివేకమనిపించింది. అయినా అంతకన్నా మరో మార్గంకూడా తోచలేదు. అందుకే ఈ విషయం గురించి యెవ్వరితోనూ చర్చించడం ఇష్టంలేకపోయింది.

రెండురోజులు గడచిపోయాయి. మూడోరోజు మళ్ళీ అంతా కలిశారు గదిలో.

“మంజుల చావుకూ, మన పథకానికీ ఏదైనా సంబంధ ముందా?” అడిగాడు విక్రం.

“ఏం? ఎందుకు?”

"ఆమె ఆత్మహత్య అంత సహజంగా అనిపించలేదు నాకు. ఆ రోజు రాత్రి కార్లో ఆమె భయభయంగా కూర్చుంది. హేండ్ బ్యాగ్ ముయ్యలేక మోస్తున్నట్టు తోచింది. పలకరిస్తే ఖస్సుమని లేచింది" అన్నాడు విక్రం.

"నాకలా అనిపంచలేదు. ఆమె వ్యక్తిగత కారణాల వల్ల ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్లు పోలీసులు చెప్పారు" అన్నాడు ఫ్రేజర్ సిగరెట్ కాలుస్తూ.

"దట్స్ గుడ్! మేము పూర్తిగా మీరు చెప్పిన పథకం గురించి ఆలోచించాము. మాకు కావలసిన వస్తువుల లిస్టు తయారుచేశాం" అంటూ మస్తాన్ ఒక కాగితం అందించాడు ఫ్రేజర్‌కు. అతను లిస్టంతా చదివి "రెండురోజుల్లో అన్నీ సిద్ధంచేయిస్తాను. మీరెప్పుడు బయలుదేరుతారు?" అడిగాడు.

"ఇవాళ ఇరవై రెండో తేదీ. ఇక్కడ ఇరవై అయిదో తారీఖున బయలుదేరుతాం; బొంబాయి వెళ్తాం. ఇరవై ఏడో తారీఖున చేరుతాం. అక్కడ్నుంచి భోపాల్ చేరు కుంటాము. కాను, మిగిలిన సామగ్రీ అప్పటికి భోపాల్ చేరాలి. అక్కడ్నుంచి కార్లో వెళ్తాం" అన్నాడు మస్తాన్.

"వెరీగుడ్!" అన్నాడు ఫ్రేజర్.

"మీరు ఇస్తానన్న డబ్బులో సగంముందుగా - అంటే ఇక్కడ్నుంచి మేము బయలుదేరబోయేముందు ఇవ్వాలి" అన్నాడు విక్రం.

"వచ్చాక తీసుకోండి!"

"రాలేకపోతే?"

"మీరు సురక్షితంగా విగ్రహం తీసుకొని రాలేకపోతే నాకుమాత్రం డబ్బెవరిస్తారు" అడిగాడు ఫ్రేజర్.

"మేము అడుగుతున్నది మా ప్రాణాల విలువ. మేము

అరంతరంగా అక్కడ ఫస్తే కనీసం మమ్మల్ని నమ్ము కున్న వాళ్ళకు కొంతడబ్బయినా ముట్టినట్లవుతుంది. మీరు అలా ఇవ్వను వీలులేకుంటే మనం విడిపోదాం. ఆ లిస్ట్ కూడా చించిపారెయ్యండి" అన్నాడు విక్రం.

ఫ్రేజర్ రెండుక్షణాలు ఆలోచించాడు. ఇలా డబ్బు ముందే అడుగుతారని అతను ఊహించలేదు.

"ఆల్ రైట్! మీ కోరిక న్యాయంగానే వుంది. ఊరు బయలుదేరేందుకు ఇంకా టైముంది. ఈలోపల నా క్లయింటుతో మాట్లాడుతాను. అతను డబ్బిచ్చేందుకు సిద్ధమయితేనే మీ లిస్టు ప్రకారం కావలసిన వస్తువులు సేకరించే ప్రయత్నాలు చేస్తాను; లేకుంటే మానేస్తాను; ఏమంటారు?"

"అలాగే చెయ్యండి!" అన్నాడు మస్తాన్.

"మరో విషయం. ఎలీజా నా స్వంతమనిషి. మీ ఇద్దరిలో యెవ్వరివల్లనన్నా ఆమె గౌరవానికి భంగం కలిగితే నేను సహించను. నన్ను గురించి మీకు బాగా తెలుసనుకుంటాను."

"అలాంటి దేమీ వుండదు. ఆమెను మగాడిలాగే భావించి తీసుకెళ్తాం. మీరు ఆందోళన పడకండి!" అన్నాడు మస్తాన్.

3

జిలాన్ సోఫాలో కూర్చున్నాడు. టీపాయ్ పైనున్న టేప్ రికార్డర్ లోంచి మాటలు వినబడుతున్నాయి. కొద్ది దూరంలో జిలాన్ వ్యవహారాలు చూచే మనిషి రాజన్ నిలుచున్నాడు. అతనుకూడా వింటున్నాడు మాటలు.

శబ్దం ఆగిపోయింది.

పియానో స్విచ్ నొక్కాడు జిలాన్. రికార్డర్ ఆఫ్ అయింది.

"మనకింత విలువైన సమాచారం అందజేసిన నీ స్నేహితుడికి ఘనంగా డబ్బుపంపు. మన ఎస్టేటుకు రాబోయే ఈ అతిథుల్ని ఎలా మర్యాదచెయ్యాలో, స్వాగతవచనాల్ని దగ్గరనుండి, మంగళహారతివరకూ ఏ లోటూ జరగకుండా వుండేట్లు ఏర్పాట్లు చెయ్యి" అన్నాడు రాజన్ కేసి చూస్తూ.

"అలాగే బాస్!"

"వాళ్ళొచ్చే దారిపొడుగునా వున్న మన ఆటవిక జనాన్ని ముందుగానే హెచ్చరించు! లోపలకు వచ్చేప్పుడు ఏవిధమైన అడ్డు వుండగూడదని చెప్పు" అన్నాడు జిలాన్.

"అలాగే!"

"ఇక్కడవాళ్లు ఏగదిలో వుండవలసిందీ, ఎవరువాళ్లను అటెండవవలసిందీ మొదలైన అన్ని విషయాలు నువ్వు ముందుగానే నిర్ణయించు."

"యస్ సర్! అలాగే చేస్తాను."

"యూ కెన్ గో!" అన్నాడు జిలాన్.

రాజన్ వెళ్ళిపోయాడు.

జిలాన్ సిగరెట్ వెలిగించుకొన్నాడు. విగ్రహం గుర్తొచ్చింది. సోఫాకు అమర్చివున్న కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. సర్వెంట్ వచ్చి నిలబడ్డాడు.

"మిస్ నీలారాణి!" అన్నాడు.

సర్వెంట్ వెళ్ళిపోయాడు.

రెండు నిముషాల్లో సన్నగా, పొడుగ్గావున్న అందమైన పాతికేళ్ళ పడుచుపిల్ల గదిలోకొచ్చి నిలబడింది. ఆమె చేతిలో షార్టుహాండ్ బుక్ వుంది.

"మన స్టోరు రూం ఇన్‌ఛార్జికి సెక్యూరిటీ ఏర్పాట్లు కట్టుదిట్టంగా చెయ్యమని మెసేజ్ పంపండి. మరోవారం రోజుల్లో మన బంగళాకు దొంగతనాల్లో, హత్యల్లో, ఆరితేరిన ముగ్గురువ్యక్తులు వస్తున్నారు. వాళ్ళకు ఆ స్టోర్ రూము తలుపులు మన కన్నుగప్పి తీసే అవకాశం వుండ కూడదని కూడా అందులో తెలియపరచు" అంటూ చేయి ఊపాడు ఆమెను వెళ్ళిపోవచ్చన్నట్లు.

నీలారాణి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ విగ్రహంలో ఇంత పెద్ద రహస్యం దాగివుందని తెలి శాక జిలాన్‌కు పిచ్చి పట్టినట్లుంది. ఆ రెండో విగ్రహం సంపాదించాలన్న ఆరాటం బయలుదేరింది. ముందీ విగ్రహముకోసం వచ్చినవాళ్ళకు తగిన బుద్ధిచెప్పి, రెండో విగ్రహం తస్కరించే ఏర్పాట్లు చెయ్యాలని నిర్ణయించు కున్నాడు.

టేప్ రికార్డర్‌లో తన్ను గురించి ఫ్రేజర్ చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చి నవ్వొచ్చింది. అతను తనకు అందగత్తె లయిన ఆడవాళ్ళంటే అమిత ఆసక్తి అని, వాళ్ళను అనుభ వించకుండా వదలనని చెప్పాడు. తన తండ్రి బ్రతికి వుండగా ఒక ఆటవిక స్త్రీ అందానికి తను ముగ్ధుడై వెంట బడి వెళ్ళి, ఆమె వద్దంటున్నా వినకుండా బలవంతంచేసి అనుభవించాడు. అది చూచిన ఆ స్త్రీ భర్త విషం పూసిన బాణంతో సరిగ్గా తన్ను మర్మస్థానంలో పొడిచాడు. ప్రాణాలు పోయినంత పనయింది.

ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాక అతడికి ఆడవాళ్ళతో అవసరం లేకుండానే పోయింది. ఆ విషయం ప్రపంచానికి తెలియనీకుండా జాగ్రత్తపడసాగాడు.

స్టోర్‌రూం ఇన్‌ఛార్జి గదిలోకి వచ్చాడు. అతను మిలి టరీ డ్రస్‌లో వున్నాడు. చేతిలో గన్ వుంది.

"నీలా రాణి మెసేజ్ అందిరిదా?"

"అందింది."

"ఏదైనా చెప్పేందుకు వచ్చాడా?"

"సెక్యూరిటీ గురించి మీరు ఏవిధమైన ఆందోళన పడ వలసరం లేదనీ, స్వయంగా వచ్చి చెప్పి పోదామను కున్నాను."

"గుడ్! వాళ్లు అఖండులు. మన పాలస్ గార్డ్సందర్నీ జాగ్రత్తగా అప్రమత్తంగా వుండమని చెప్పు. నా అనుమతి లేకుండా వాళ్ళకేవిధమైన అవమానం, హాని జరిగేందుకు వీల్లేదు" అన్నాడు జిలాన్.

"యస్ బాస్!" అని సెల్యూట్ కొట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

జిలాన్ ఎస్టేటు గుర్తు చేసుకున్నాడు.

పాలస్‌కు నాలుగు దిక్కులా ఇరవై అయిదు కిలో మీటర్లదాకా వున్న స్థలమంతా అతనిదే. తూర్పు వేపు కొండలున్నాయి. పడమర పెద్ద నది వుంది. ఆ నది ఎప్పుడు నిండుగానే వుంటుంది. ఎస్టేటులోకి వచ్చేందుకు ఒకేవొక కొయ్యబ్రిడ్జి వుంది. దాన్ని యెప్పుడూ యెత్తిపెట్టి వుంచు తారు. దక్షిణం వేపు దట్టమైన అడవి వుంది. అందులో భయంకరమైన క్రూర మృగాలతోపాటు విష సర్పాలు వున్నాయి. యికపోతే ఉత్తరం దిక్కున రోడ్ వుంది.

ఆరోడ్ పొడవునా ఆరు గ్రామా లున్నాయి. అందులో అంతా జిలాన్ అనుచరులైన ఆటవికు లున్నారు. విషం పూసిన బాణాల్తో అన్నివేళలా కాపలా కాస్తూ వుంటారు. తప్పించుకుని పోదలచుకున్న వాళ్లెవరైనా ఉత్తర దిక్కుగా పోవలసిందే. ఆ గ్రామాల్లో వున్న అనుచరుల్ని ముందుగానే హెచ్చరించ దలచుకున్నాడు జిలాన్.

అతనికంతలో రెండో విగ్రహం సంగతి గుర్తొచ్చింది. ఫ్రేజర్ పంపిన మురానా లోబరుచుకుని, అతను ఇస్తానన్న

డబ్బుకన్నా ఎక్కువిచ్చి, వాళ్లచేత రెండో విగ్రహం సంపాదించేందుకు ప్రయత్నం చేద్దామనిపించింది. వాళ్ళలో ఫ్రేజర్ స్వంతమనిషి ఎలీజా వుందన్న విషయం గుర్తు కొచ్చింది. ఆమె బహుశా తను ఇస్తానన్న ఎక్కువ డబ్బుకు ఆశపడక పోవచ్చు. ఆ సాకుతో అందరూ ఎస్టేటునుండి తప్పించుకొనిపోయే ప్రమాదం వుంది. వచ్చినవాళ్ళను చిత్రహింసపెట్టి, చంపి, శవాల్ని ఫ్రేజర్‌కు పంపించి, మళ్ళీ మరోమారు తన ఎస్టేటువైపు కన్నెత్తి చూడకుండా చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు జిలాన్.

రాజన్‌ను పిలిపించాడు. అతను రాగానే కూర్చో మన్నాడు.

"ఆ గాంగు బహుశా ఇక్కడకు 30వ తేదీ వస్తారను కుంటాను. రాగానే వాళ్ళకు మన పాలెస్ మొత్తం చూపించు. నేలమాళిగలో వున్న స్టోర్‌రూం కూడా తెర పించి, దానిలో వున్న విగ్రహాన్ని కూడా చూపించు. ఆ రాత్రి డిన్నర్ ఏర్పాటు చెయ్యి. డిన్నరుకు నేనుకూడా వస్తాను.

మరుసటిదినం ఉదయం అంటే ఒకటవ తేదీన వాళ్లకు ఇక్కడ్నుంచి ఉద్వాసన చెప్దాం. నేను చెప్పాకే మన వాళ్ళకు హెచ్చరికలు పంపాలి. అంతదాకా వాళ్ళకు అన్నిమర్యాదలు చెయ్యాలి" చెప్పాడు జిలాన్.

"అలాగేబాస్! కానీ వాళ్ళకు ఆ విగ్రహం చూపడం అంతమంచిది కాదేమో?" తన అనుమానం వ్యక్తం చేశాడు రాజన్.

"మన సెక్యూరిటీ ఏర్పాట్లమీద నీకు నమ్మకంలేదా?"

"ఉంది!"

"ఉన్నప్పుడు వాళ్ళు చూచినందువల్ల వచ్చిన నష్ట మేమిటి?"

"ఈ గొడవలో అనవసరమైన రక్తపాతం పాలెస్‌లో జరగడం నాకు ఇష్టంలేదు" అన్నాడు రాజన్.

"ఆ రక్తం మనవాళ్ళది కానంతవరకు నాకు ఏవిధమైన అభ్యంతరంలేదు. అలా కాకుండా వుండేట్లు చూడవలసిన బాధ్యత నీది" అన్నాడు జిలాన్ కఠినంగా.

"అలాగే!"

"వీళ్ళ విషయంలో నేను మళ్లా చెప్పబోయేదేమీ వుండదు."

"మీరు చెప్పిన విషయాల్ని మరచిపోను" అన్నాడు రాజన్.

"వాళ్ల దగ్గరనుండి ఫోన్ వచ్చాక ఒకమారు నాకు కనబడి చెప్పు. వాళ్ళతో మాట్లాడేటప్పుడు చాలా జాగ్రత్తగా వుండు. వాళ్ళ రాక గురించి ముందే మనకు తెలుసునన్న విషయం వాళ్ళకు తెలియకూడదు."

"అలాగే!" అన్నాడు రాజన్.

"నువ్వెళ్లు" అని అతన్ని పంపేశాడు జిలాన్. టేప్ రికార్డర్ మళ్ళ ఆన్ చేశాడు. ఫ్రేజర్ గొంతు వినరావడం మొదలెట్టింది. అతడు మాట్లాడిన ప్రతిమాటా వినసాగాడు. టేప్ పూర్తికాగానే ఆఫ్ చేశాడు.

పాతికవేలు ఖర్చుపెట్టి తన ఎస్టేటులో తను చేసుకొన్న ఏర్పాట్లన్నీ ఫ్రేజర్ సంపాదించగలిగానని మస్తాన్‌తోనూ, విక్రమ్‌తోనూ చెప్పాడు. అంటే తనదగ్గరున్న మనుష్యుల్లో నమ్మకద్రోహులెవరో వున్నారు. వాళ్ళే డబ్బుకు కక్కుర్తిపడి, పాలెస్ ప్లాను, మిగిలిన వివరాలు అందించారు.

ఆ ద్రోహి ఎవరు?

అతనిదగ్గర పనిచేసే ప్రతి ఒక్కర్నీ గుర్తుకు తెచ్చుకొన్నాడు, కానీ అంత నీచానికి పాల్పడే మనిషి ఎవ్వరూ కనుపించలేదు.

ఆ గాంగు వచ్చాక ఎటూ ఆ మనిషితో వాళ్ళు చనువుగా ప్రవర్తించటమో, లేక రహస్యంగా కలుసుకోవడమో చేస్తారు. అప్పుడే పట్టాలి అతన్ని అని తీర్మానించుకున్నాడు.

4

చెవగ్లేట్ కొరొగింది.

డ్రైవింగ్ వీల్ దగ్గరున్న మస్తాన్ ఎదురుగావున్న బోర్డ్ కేసి చూసి "జిలాన్ ఎస్టేట్స్" అని లోలోపల చదువుకున్నాడు. దానిక్రిందే పెద్ద ఇనుపగేటు వుంది. దానికానుకుని చిన్న ఇల్లు కనిపించింది.

"వచ్చాం!" అన్నాడు వెనక్కి తిరిగి మస్తాన్, విక్రంతో.

ఎడంచేత్తో కుడిచంకలో వున్న రివాల్వర్ని తడుముకున్నాడు విక్రం. "హారన్ కొట్టు! గేటు తెరుస్తారు" చెప్పాడు విక్రం.

మస్తాన్ హారన్ కొట్టాడు.

గేటు వారగానున్న చిన్న ఇంట్లోంచి మిలిట్రీ దుస్తుల్లో వున్న వ్యక్తి ఒకతను వెలుపలికొచ్చి గేటు తెరచుకొని కారుదగ్గరకు వచ్చాడు.

"నేషనల్ ఫిలిమ్ కంపెనీ వాళ్ళం" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఎంతమంది వున్నారు?" అడిగాడు కాపలా వ్యక్తి.

"ఇద్దరు మగాళ్ళం. ఆడమనిషి ఒక్కతే!" అన్నాడు మళ్ళీ మస్తాన్.

అతను వంగి కారు సీట్లమధ్య చూశాడు. వెనక్కి వెళ్ళి డిక్కీ తెరచి చూడబోయాడు. అది లాక్ చేసి వుండటంతో వెనుకసీటు డోర్ దగ్గరకు వచ్చి "ఓమారు డిక్కీ తెరవండి చూడాలి!" అన్నాడు.

విక్రమ్కు గొంతులో పచ్చి వెలక్కాయ పడ్డట్లయింది.

మస్తాన్‌కు ముచ్చెమటలు పోశాయి. డిక్కీ తలుపుతీస్తే తమ రహస్యం బయటపడుతుంది. దాన్నిండా రకరకాల సామగ్రివుంది. దాన్ని చూడంగానే బందిపోటు దొంగలన్న అభిప్రాయం ఎంత అమాయకుడికైనా ఏర్పడుతుంది.

ఎలీజాకు వాళ్ళిద్దరి సందేహం అర్థమైంది.

తక్కున డోర్ తీసుకుని క్రిందకు దిగింది. ఆమె వేసుకున్న పసుపుపచ్చ ఫుల్ గౌన్ గొమ్ముల దగ్గర మాత్రం 'వీ' ఆకారంలో వుంది. ఎత్తైన వక్షోజాలు సగం కనుపిస్తూనే వున్నాయి.

"డిక్కీ చూడాలా?" అడిగింది కాపలా వ్యక్తిని ఎలీజా.

"అన్నీ చెక్ చేసి పంపమని మాకు వుత్తరువులున్నాయి" అన్నాడతను.

"ఆ తాళం ఎక్కడో పోయింది. అందులో ఏమీ లేదు" అంది అతనివంక సోగకళ్ళతో చూస్తూ. ఆమెను, ఆమె అందాన్ని చూస్తూ ఆమె మాటల్ని నమ్మకుండా వుండటం అతనికి అసాధ్యమయింది.

"ఆల్ రైట్! మీరు చెప్పారు గాబట్టి నమ్ముతున్నాను. వెళ్ళండి!" అన్నాడు అతను ముందుకు నడచి గేటు వెడల్పుగా తెరుస్తూ.

మస్తాన్ క్లచ్ పైనున్న కాలుతీసి ఆక్సిలేటర్ పైన పెట్టాడు. కారు వేగం అందుకుంది.

"రోడ్ చాలా బాగుంది!" అంది ఎలీజా.

"కుడివేపునున్న పెద్ద అడవి చూశావా? అందులో అన్నిరకాల భయంకరమైన మృగాలున్నాయట" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఆ డిక్కీ తెరవమంటాడేమోనని భయపడి చచ్చాను" అన్నాడు విక్రమ్ వెనుకనుండి.

ప్రతి నాలుగు కిలోమీటర్లకు చిన్న గ్రామంలాంటి ప్రదేశం కనుపించింది వాళ్ళకు. గోడ్డువారగా బాణాలు ఎక్కుపెట్టి నిలుచున్న ఆడవిజాతి మనుష్యులుకూడా కనుపించారు.

"రివాల్వర్లు, తుపాకుల ముందు ఈ బాణాలు ఏం చేస్తాయి? తెలివిలేని వెధవలు ఇంకా వీటిని నమ్ముకొని వున్నారు" అన్నాడు విక్రం.

"విక్రమ్! అవి మామూలు బాణాలు కాదు. వాటి కొనల్ని నాగుపాముల విషంలో ముంచి వుంచుతారు. అది మన శరీరంలో దిగిందంటే వెంటనే గిలగిలకొట్టుకొని చావవలసిందే!" అన్నాడు మస్తాన్.

"అంతేకాదు. మన గుండ్లకన్నా వేగంగా, సూటిగా వెళ్తాయి వాళ్ళ బాణాలు" అంది ఎలీజా.

అరగంట తర్వాత కారు పెద్దకోటముందాగింది. ద్వారం దాటాక లోపల ఒక మైలు ప్రయాణంచేశారు కారులో.

దాదాపు యాభైమందికిపైనే ఆటవికులు ఆయుధాలు ధరించి తిరగడం గమనించారు.

"చాలా పెద్దబలగం ఉన్నట్లుంది!" అంది ఎలీజా.

"ఆc! లోపలికైతే వచ్చాం. బయటపడటం అసాధ్యంలా గుంది" అన్నాడు మస్తాన్.

"మీ రిద్దరూ విగ్రహం పట్టుకురండి. జనాన్ని కాల్చుకుంటూ కారు పోయేందుకు మార్గం ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు విక్రమ్.

కారు ఎత్తైన మెట్లముందాగింది. బ్లూకలర్ సూట్‌లో వున్నవ్యక్తి ఆఖరిమెట్టుపైన నిలబడి వున్నాడు. కారును చూడగానే ఆగమన్నట్లు చెయ్యి ఊపాడు అతను. మస్తాన్ కారు ఆపాడు.

"వెల్‌కమ్!" అన్నాడు కారు డోర్ తెరచి ఎలీజాకేసి చూస్తూ.

"నేషనల్ ఫిలిం కంపెనీ వాళ్ళం!" అంది ఎలీజా.

"తెలుసు. మీ కారు మా ఎస్టేట్‌లో కొచ్చిన వెంటనే మాకు వర్తమానం వచ్చింది. నాపేరు రాజన్. జిలాన్ గారి కుడిచెయ్యిలాంటి వాడిని. ఆయన తర్వాత, ఈ ఎస్టేట్‌లో నామాటే వేదవాక్కు. రండి" అన్నాడు. మస్తాన్ విక్రమ్ కూడా క్రిందకు దిగారు. ఇద్దరు సర్వెంట్స్ వచ్చి లోనున్న సూట్ కేసులు నెత్తికెత్తుకున్నారు.

"మీ రుండేందుకు జిలాన్‌గారు గులాబీ మహల్ ఇమ్మన్నారు" అన్నాడు రాజన్ మెల్లిగా నవ్వుతూ.

"ఆయన్ను చూడలేదు. మమ్మల్ని ఇంత గొప్పగా ఆదరిస్తారని ఊహించలేకపోయాం. ఆయన్ను కలిసేలోగా, మీరు మా తరఫున మా కృతజ్ఞతలు అందజెయ్యండి" అంది ఎలీజా.

"అలాగే! మీరు ఉత్తరం వేపునుంచి వచ్చారు. ఆ వైపు మా ఎస్టేటు చూచివుంటారు. మిగిలిన వైపులా చూచే ఏర్పాటు చేస్తాను. బహుశా రేపు వీలవుతుందేమో! ఈ దినం రెస్ట్ తీసుకోండి!" అన్నాడు రాజన్.

మాటల్లోనే ఫర్లాంగు దూరం నడిచారు.

ఒక పెద్ద హాలులోకి అడుగుపెట్టారు. దాని సీలింగు ఇరవై అడుగులకు పైనే ఎత్తుగా వుంది. నేలంతా చలువ రాతితో పేర్చబడివుంది. విశాలమైన కిటికీలకు ఖరీదైన సిల్కు తెరలు వ్రేలాడుతున్నాయి. ఐదారు ఎయిర్ కండిషన్ మిషన్‌లు వున్నాయి. గదంతా చల్లగా వుంది. మొత్తం నాలుగు మంచాలు నాలుగు మూలలా వున్నాయి.

ఎలీజా పరీక్షగా చూడసాగింది.

"బాత్ రూంలు, లేవెట్రీలు నాలుగువైపులా వున్నాయి.

మీరు ముగ్గురూ ఇక్కడే వుంటారా? లేక ఆమెకు మరో గది ఇమ్మంటారా?'' అడిగాడు రాజన్.

''అఖ్ఖర్లేదు! మేం ముగ్గురం ఇక్కడే వుంటాం!'' అన్నాడు మస్తాన్.

''ఒంటరిగా వుంటే నాకూ తోచదు'' అంది ఎలీజా శోముగా.

''ఇక్కడ ఇంటర్కామ్ ఫోన్ వుంది. అన్ని కనెక్షన్ల నెంబర్లు వున్న లిస్టుకూడా దాని ప్రక్కనే వుంది. మీకేం కావాలన్నా ఫోన్ చెయ్యండి. వెంటనే వచ్చేస్తాయి'' అన్నాడు రాజన్.

''థాంక్స్!'' అంది ఎలీజా.

''మీకు అరగంటలో భోజనం ఇక్కడికే వస్తుంది. తిని నిద్రపోండి. సాయంత్రం చుట్టూవున్న గార్డెన్స్ చూడండి. రాత్రికి డిన్నర్ ఇస్తున్నాము. ఈ ఎస్టేటులో వున్న ముఖ్యమయిన వ్యక్తులందర్నీ ఒక్క జిలాన్ గార్ని తప్ప ఆక్కడ బహుశా కలుసుకోగలరు'' అన్నాడు రాజన్.

''జిలాన్ గారు లేరా?'' అడిగాడు మస్తాన్.

''ఉన్నారు! వారికి వేరే ఎంగేజిమెంటు వుంది. రేపు ఉదయం పదింటికి మిమ్మల్ని కలుసుకుంటారు వారు. నేనొస్తాను'' అంటూ శెలవు తీసుకున్నాడు రాజన్.

5

''వీళ్ళు మనపట్ల చూపించే శ్రద్ధాసక్తులు కాస్త అతిగా వున్నట్లు లేదూ!'' అడిగింది ఎలీజా కాస్త అనుమానంగా.

''నాకూ అలానే అనిపించింది'' అన్నాడు మస్తాన్.

''మన పని సక్రమంగా జరుగుతుందన్న నమ్మకం నాకు కనుపించ లేదు'' అంది మళ్ళా ఎలీజా.

"ఎందుకని?" అడిగాడు విక్రం.

"మనం వెలుపలికి వెళ్ళామంటే మనల్ని వెంబడించేందుకు అడవి మనుషులున్నారు. వాళ్ళకు అనుమానం కలిగిందంటే ఒక్క బాణం చాలు ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవటానికి" అంది ఎలీజా.

"చావంటే భయపడే వాళ్ళు ఇలాంటి వ్యవహారాల్లోకి రాకూడదు. వచ్చాక పిరికిమందు ప్రక్క వాళ్ళకు నూరి పోయకూడదు. మనం ఫ్రేజర్‌కు మాటిచ్చాం. అడ్వాన్సు తీసుకున్నాం. ఇక్కడ అడుగు పెట్టాం. ఇక వెనక్కి వెళ్ళే ప్రశ్న లేదు" అన్నాడు విక్రం.

"రాత్రికి డిన్నరయ్యాక మనం కూర్చుని ఈ మందిరం ప్లాను చూచి ఆ విగ్రహం వుండే గదికి వెళ్ళే మార్గం చూద్దాం. అర్ధరాత్రి దాటాక ప్రయత్నం చేద్దాం. తెల్లారే లోగా విగ్రహం చేతికి దొరికితే ఉడాయిద్దాం."

"ఎటువేపు వెళ్దాం!" అడిగాడు మస్తాన్.

"వచ్చిన దారినే!"

"దారిపొడుగునా ఆటవికులున్నారు."

"మన కారు అద్దాలు బుల్లెట్ ప్రూఫ్‌వి. ఈ ముష్టి బాణాలు ఏంచేస్తాయి."

"ఎస్టేట్ గేటుదగ్గర మనకోసం తుపాకులతో పటాలాన్ని పెడితే ఏంచేద్దాం" అడిగాడు మస్తాన్.

"మనం అన్నిటికన్నా ముందు టెలిఫోన్ తీగలు కట్ చేసే మార్గం చూడాలి" అంది ఎలీజా.

"అది సరయిన అయిడియాగా" అన్నాడు విక్రం.

"మనం నోటికొచ్చినట్లు ప్రేలుతున్నాం. ఇక్కడెక్కడన్నా మైక్‌లాంటిదేదీ గోడల్లో పెట్టలేదుగా" తన అనుమానం వ్యక్తంచేశాడు మస్తాన్.

"ఇన్ని ఏర్పాట్లున్న చోట అదేం పెద్ద విషయంకాదు.

ఎందుకైనా మంచిది మనం ఏ బాత్ రూంలోనో మాట్లాడు కుందాం!" అంది ఎలీజా.

"ఇప్పుడా విషయాలు ఏమీ వద్దు! భోజనం రాగానే తిని కాసేపు పడుకుని మందిరమంతా తిరిగొద్దాం" అన్నాడు మస్తాన్.

మరో పదినిముషాల్లో రాజభోజనం వడ్డించారు ముగ్గురికీ పదిమంది సర్వర్లు.

భోజనం కాగానే ముగ్గురూ మూడు మంచాలెక్కి నిద్రపట్టించారు. బాగా అలసిపోయి వుండటంతో చాలా సేపు నిద్రపోయారు. అందరూ లేచేసరికి సాయంత్రం గంట అయిదయింది.

కిచెన్ కి ఫోన్ చేసి కాఫీ కావాలని చెప్పాడు విక్రం.

కాఫీలు త్రాగి డ్రెస్ చేసుకున్నారు ముగ్గురూ.

ఎలీజా రాజన్ కు ఫోన్ చేసి మందిరమంతా చూసేందుకు ఎవరినన్నా మనిషిని పంపమని అడిగింది.

రాజన్ పంపిన మనిషి పదినిముషాల తర్వాత వచ్చాడు. అతని వెంట ముగ్గురూ నడవసాగారు.

గులాబీ మహల్ దాటి వెలుపలికి రాగానే గాలి వేడిగా తగిలింది. అందరూ ముందున్న గార్డెన్ లోకి వెళ్ళారు. ఎన్నో రకాల చెట్లు వున్నాయి. చిన్న కారెక్కి తోటంతా అరగంటసేపు తిరిగారు. తోటమధ్య ఒక పొదరిల్లులాంటి దుంది. అదికూడా ఎయిర్ కండిషన్ చెయ్యబడి వుంది. జిలాన్ అప్పుడప్పుడూ రాత్రిపూట అక్కడ కొచ్చి వుంటాడని చెప్పాడు వెంటవున్న వ్యక్తి ఎలీజాతో.

అక్కడ్నుంచి వెలుపలికి వచ్చి మందిరంలోని అన్ని మహల్లు తిరిగారు.

ఎలీజా టైమ్ చూచింది. ఎనిమిదయింది.

"మరింక చూడదగినవి లేవా?" అడిగాడు మస్తాన్.

"జిలాన్ గారి తాజిమహాల్ వుంది. అందులోకి వెళ్ళ టానికి వీలులేదు. భూగర్భంలో విలువైన వస్తువులన్నీ స్టాక్ చేసిన గది వుంది. దాన్ని చూసి వెళ్దాం" అన్నాడతను ముందుకు నడుస్తూ. ముగ్గురూ అతన్ని అనుసరించారు.

ఒక చిన్న రూంలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ సాయుధు లైన సైనికుల్లాంటి వ్యక్తులు ముగ్గురున్నారు. రాజన్ పంపిన వ్యక్తి వాళ్ళతో ఏదో చెప్పాడు రహస్యంగా. వెంటనే ఎదురుగా లావుపాటి ఇనుప తలుపులకున్న లావుపాటి తాళం కప్ప తెరచి తలుపులు బార్లా తెరిచారు. నేలలోకి మెట్లు కనుపించాయి. పట్టపగలులా మెర్క్యూరీ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి.

అందరూ దిగి వెళ్ళారు. దాదాపు రెండువందల మెట్లు దిగారు. అక్కడో విశాలమైన హాలు వుంది. అందులో చల్లగా గాలి వస్తోంది. అక్కడో నలుగురు కాపలా వాళ్ళున్నారు.

రాజన్ పంపిన వ్యక్తిని చూడగానే వంగి వంగి సలా ములు చేశారు. ఇత్తడి రేకుతో కప్పివున్న విశాలమైన పెద్ద తలుపులకున్న తాళాన్ని తెరిచారు. అందరూ లోనికి ప్రవేశించారు. మూడువందల అడుగుల పొడవు యాభై అడుగుల వెడల్పు వున్న పెద్ద హాల్లో రకరకాల వస్తువులు వరుసగా పేర్చివున్నాయి.

అక్కడున్న వస్తువుల్లో చాలావరకు భంజ్ దేవ్ ల వంశంలోనుండి వచ్చిన చారిత్రాత్మకమైన వస్తువులు. మిగిలినవి జిలాన్ సేకరించినవి.

మూడు అడుగుల ఎత్తున్న శ్రీ కృష్ణుని విగ్రహం ముందు నిలుచుని దాన్నిగురించి చెప్పసాగాడు రాజన్ పంపిన వ్యక్తి. ముగ్గురూ దాన్నిచూచి, వెంటనే ఒక ర్నొకరు కళ్ళతోనే పలకరించుకున్నారు.

"ఇంత విలువైన వస్తువుల్ని ఇక్కడ పెట్టారు. ఎవరైనా కన్నం వేస్తే!" అడిగాడు మస్తాన్.

"ఇంపాజిబుల్. ఈ హాలు గోడలు ఒక గజం వెడల్పున్న రాళ్ళతో కట్టింది. ముందువైపునుండి రావడం అసాధ్యం. ఈ గదికి వెలుపలవేసేది టైమ్ లాక్. అది కంట్రోలుచేసే స్విచ్‌లు జిలాన్ గారి గదిలో వున్నాయి. ఆయనకు తెలీకుండా ఈ తలుపులు తెరచుకోవు" అన్నాడు అతను.

"ఇప్పుడెలా తెరుచుకుంది" అడిగాడు విక్రం.

"సెక్యూరిటీనుండి ఫోన్ చేశాం. జిలాన్ గారు తెరచారు మీకోసం!" అన్నాడు అతను మళ్ళీ.

అందరూ వెలుపలకు వచ్చారు.

మూడులక్షలు కాదు. ముప్ఫయిలక్ష లిచ్చినా ఫ్రేజర్ చెప్పినపని సాధించడం అసంభవ మనిపించింది ఎలీజాకు.

వచ్చిన త్రోవనే అందరూ తిరిగి వెలుపలి కొచ్చారు.

"రాత్రిళ్ళు కూడా ఇంత మంది కాపలా కాస్తుంటారా?" అడిగాడు విక్రం.

"ఉండరు. క్రింద ఇద్దరుంటారు. పైన ఒక అతను వుంటాడు. అంటే ఇక్కడి కెవ్వరూ రారన్న నమ్మకంతో ఈమధ్యనే సగంమందిని తీసేశారు" అన్నాడు అతను.

"వాళ్ళు లేకున్నా ఫర్వాలేదు" అన్నాడు మస్తాన్.

"అలాగని మనకు అనిపించి ప్రయోజనంలేదు. జిలాన్ గారి కనిపించాలి" అన్నాడు అతను.

మస్తాన్ ముఠాను గులాబీమహల్లో వదిలేసి అతను వెళ్ళిపోయాడు.

6

ముగ్గురూ బాత్ రూంలోకి చేరారు.

"ఎలీజా! ఎలాగుంది వీళ్ళ సెక్యూరిటీ ఏర్పాటు?"

"అఖండంగా వుంది. మనం మర్యాదగా వెళ్ళిపోవడం మంచిదేమో!"

"అదే నాకూ అనిపిస్తూంది. మనం పట్టుబడ నవసరం లేదు. ఏమాత్రం అనుమానం మనమీద కలిగినా చంపి పారేస్తారు" అన్నాడు మస్తాన్.

"మనం ఎందుకొచ్చిందీ ఈ ఎస్టేటులో వున్న ప్రతి ఒక్కరికి తెలిసినట్లుంది" అన్నాడు విక్రం.

"ఎందుకని అలా అనుమానిస్తున్నావ్?"

"మనం ఫోన్‌లో అడగగానే రమ్మన్నా రిక్కడకు. అసలు యజమానిని మనం ఇంతవరకు చూడలేదు. మనం అడగకుండానే వాళ్ళే అన్నీ చూపిస్తున్నారు. ఎన్నో దొంగిలించి తెచ్చిన వస్తువులు దాచివుంచిన భూగర్భం లోని గదిని చూచే అవకాశంకూడా మనకు కల్పించాడు జిలాన్ స్వయంగా. మనవెంట వచ్చినతను ఏ వస్తువు గురించీ వివరించి చెప్పలేదు. కానీ ఆ విగ్రహం గురించి వివరంగా చెప్పాడు. ఎందుకు?" అడిగింది ఎలీజా.

"అవును. ఆమె చెప్తుంటే నాకూ అర్థమవుతూంది. కానీ మనం ఎందుకొస్తున్నదీ వాళ్ళకు తెలిసే అవకాశం ఎలా వుంటుంది."

"ఆరులక్ష లిస్తామని మనల్ని ఫ్రేజర్ పంపగా లేనిదీ, యింకంత ఖర్చుపెట్టి ఎవరెవరు తనతో తలపడుతున్నారో తెలుసుకోవడం జిలాన్‌కు పెద్దకష్ట మనుకోను. ఇలాంటి వ్యవహారాల్లో మామూలుగా ద్రోహం చేసుకునే మనుషు లెవరోకూడా జిలాన్‌కు తెలిసి వుంటుంది. అందువల్ల ముందునుండే వాళ్ళపైన గూఢచారుల్ని నియమించి వుంటాడు" అంది ఎలీజా.

"ఇప్పుడు నాకు గుర్తొస్తూంది. ఫ్రేజర్ దగ్గిర సెక్రెట రీగా పనిచేసిన మంజుల ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ఆమె

ద్వారానే వీళ్లు మన రహస్యాలను రాబట్టి వుంటారు” అన్నాడు మస్తాన్.

“కానీ మంజుల చాలా నమ్మకస్తురాలు. నాలుగేళ్ళ నుండి ఫ్రేజర్ దగ్గర పనిచేస్తూంది” అంది ఎలీజా.

“డబ్బుముందు అన్నీ పలుచబడతాయి. ఇకపైన మన ప్రయత్నాలు చాలా జాగ్రత్తగా చెయ్యాలి. మనం ఎందుకొచ్చింది, ఎవరమైంది వాళ్లకు తెలుసునన్న విషయం గుర్తుంచుకొని మనముందు కార్యక్రమం నిర్ణయించుకోవాలి!” అన్నాడు మస్తాన్.

ముగ్గురూ వెలుపలికొచ్చారు బాత్ రూంలోంచి.

గంట తొమ్మిది దాటడంతో మళ్ళీ స్నానాలు చేసి డ్రెస్ చేసుకున్నారు డిన్నర్‌కు వెళ్లేందుకు.

సరిగ్గా పదింటికి మనిషి వచ్చాడు. అతని వెంట ముగ్గురు వెళ్లారు.

ఎలీజా తెల్లటి సిల్కు గౌన్ తొడుక్కుంది. తెల్ల చెప్పులు వేసుకుంది. తెల్ల ప్లాస్టిక్ కమ్మలు పెట్టుకుంది. మస్తాన్, విక్రం ఇద్దరూ డిన్నర్ సూట్లు తొడుక్కున్నారు.

టేబుల్ దగ్గర రాజన్‌తోపాటు మరో ఆరుమంది కనుపించారు. అందర్నీ పేరు పేరునా పరిచయం చేశాడు రాజన్.

సినిమాల గురించి, లాభనష్టాల గురించి, సినిమాతారల అవినీతి జీవితాల గురించి చర్చలు చేసుకుంటూ, తింటూ కూర్చున్నారు. డిన్నర్ ముగిసేసరికి గంట ఒకటయింది.

ముగ్గురూ గులాబీమహల్‌కు తిరిగొచ్చారు.

బట్టలు మార్చుకున్నారు.

మళ్ళీ బాత్ రూం చేరుకున్నారు.

"ఈ రాత్రికే మనపని ముగించుకోవాలి!" అన్నాడు విక్రం.

"ఏంచేద్దాం?" అడిగాడు మస్తాన్.

"మనిద్దరం ఆ భూగర్భంలోని గదికి వెళ్దాం. మెయిన్ డోర్‌కున్న టైమ్‌లాక్ కంట్రోలు జిలాన్ గదిలో వున్నాయన్నారు. ఫ్రేజర్ చెప్పిందాన్నిబట్టి జిలాన్‌కు ఆడవాళ్ళంటే బలహీనత వుంది. ఎలీజా అతనిగదికి వెళుతుంది. అతన్ని మభ్యపెట్టి ఎలాగైనా లాక్ తెరిపిస్తుంది, తర్వాత మనపని పూర్తిచేసుకుందాం. వచ్చేద్దాం!" అన్నాడు విక్రం.

"అతని గదికి ఏ సాకుతో వెళ్ళాలి?" అడిగింది ఎలీజా.

"కాస్త బట్టలు చింపుకొని పరుగెత్తి వెళ్ళు. అత నడిగితే మేమిద్దరం తప్పత్రాగి పైనబడి మానభంగం చెయ్యబోయామని, మమ్మల్ని తప్పుకు నేందుకు పారిపోయి వచ్చానని చెప్పు" అన్నాడు మస్తాన్.

"కరెక్ట్! అలాగే చెప్పు. నేచురల్ గా కనిపించేందుకు కావాలంటే నేనే నిన్ను మానభంగంచేసి మరీ పంపుతాను" అన్నాడు విక్రం.

"షటప్!" అంది ఎలీజా.

"అతను మిమ్మల్ని పట్టుకురమ్మని మనుషుల్ని పంపితే?"

"అలా జరగకుండా నువ్వే చూచుకోవాలి! త్రాగిన మైకంలో వాళ్ళు అలా ప్రవర్తించారనీ, వాళ్ళతో వైరం పెట్టుకుంటే హీరోయిన్ ఛాన్సు పోతుందని చెప్పు. అంతటితో అతను నిన్ను తనగదిలో వుండమంటాడు. అతన్ని మాటల్లోకి దింపి, ఆ టైమ్‌లాక్ తెరిచేటట్లు చూడు. ఈలోగా మేము ఆ తలుపుల దగ్గరకు చేరుతాం!" అన్నాడు మస్తాన్.

"అంతే! అంతకన్నా మరో మార్గంలేదు" అన్నాడు విక్రం.

పదినిముషాల తర్వాత వాళ్లు ప్లాను అమలు జరపడం ప్రారంభించారు. ఎలీజా, జాజిమహల్ వైపు వెళ్ళిపోయింది పరుగెత్తుకుంటూ. మధ్యలో ఎవ్వరూ ఆమెకు తారసపడలేదు.

మస్తాన్, విక్రం రివాల్వర్లు తీసుకుని చీకటిచాటున గోడల వెంబడిగా ఎవరికళ్లల్లో పడకుండా విగ్రహంకోసం వెళ్లారు.

ముందుగదిలో ఇద్దరు పహరాకాస్తున్నారు. వాళ్లల్లో ఒకడు తూగుతున్నాడు. రెండోవాడు అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నాడు. మస్తాన్, విక్రం ఒక్కసారిగా వాళ్లపైనపడ్డారు. గొంతులు గట్టిగా నులమటంతో ఇద్దరికీ స్పృహపోయింది. వాళ్ల జేబులో వెతికి తాళాలుతీసి, తలుపులు తెరచాడు విక్రం. మెట్లనిండా చీకటిగా వుంది.

"లైటు ఎక్కడో వుంటుంది వేద్దామా?" అడిగాడు విక్రం.

"వద్దు! చీకటిలో వెళ్లడమే మంచిది!" చెప్పాడు మస్తాన్.

ఇద్దరూ చెరోవైపు గోడను పట్టుకుని మెల్లగా మెట్లు దిగసాగారు. పదినిమిషాలు పట్టింది, మొత్తం మెట్లన్నీ దాటేందుకు. క్రింద గదిలో సన్నటి లైటు వెలుగుంది. అక్కడకూడా ఇద్దరే వున్నారు కాపలావాళ్లు. వాళ్ళిద్దరూ హాయిగా నిద్రపోతున్నారు. విక్రం జేబులోంచి క్లోరోఫాంసీసా తీసి వాసన చూపించాడు. ఇద్దరూ స్పృహ లేనట్లు చేతులు ప్రేలాడవేసి పడుకున్నారు.

విక్రమ్ వెళ్ళి తాళం పరీక్షచేసి చూశాడు. దాదాపు రెండుకిలోల బరువుంది. పిస్టల్‌తో పేల్చినా తెరుచుకునేట్లుగా లేదు. ఎలీజా వెళ్ళినపని ఇంకా సక్సెస్ కాలేదు

అన్న విషయం వాళ్ళిద్దరికీ ఆ తాళం చూస్తుంటే తెలుస్తోంది.

ఐదునిముషాలు వెయిట్ చేశారు.

తాళం తెరుచుకోలేదు.

మరో పదినిముషాలు వెయిట్ చేశారు.

అప్పటికీ తాళం తెరుచుకోలేదు.

"ఎలీజా బుట్టలో జిలాన్ పడ్డట్టులేదు!" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఇంకేదైనా మార్గం చూడాలి! ఇందాకా వచ్చాక ఉత్తచేతులతో తిరిగి వెళ్ళడం నాకు నచ్చదు" అన్నాడు విక్రం.

అంతలోనే క్లిక్ మని చప్పుడయింది. తాళం తెరచుకుంది. కప్పతీసి దూరంగా విసిరేశాడు మస్తాన్. తలుపులు తెరచుకొని ఇద్దరూ లోనికి వెళ్ళారు. పెన్ టార్చి వెలిగించుకొని చకచక నడిచారు. విగ్రహం వుండవలసిన చోట అదిలేదు. గదంతా గాలించారు. కనుపించలేదు.

"విగ్రహం ఎక్కడాలేదు" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఏమయి వుంటుంది. ఇంతకన్నా సురక్షితమైన ప్రదేశానికి దాన్ని తరలించి వుంటారా?" అడిగాడు విక్రం.

"ఇక్కడుండి లాభంలేదు, పద వెళ్దాం" అన్నాడు మస్తాన్.

విక్రంకూడా వెంటవచ్చాడు. తిరిగి వచ్చేసరికి మెయిన్ డోర్ మూసుకుపోయి వుంది.

"ఎలా జరిగిందిది?"

"విగ్రహం ఇక్కడ లేదన్నప్పుడే నాకు మనం ట్రాప్ లో పడ్డట్టు అనుమానమేసింది. మనం వాళ్ళ చేతులలో క్రూరంగా హింసింపబడి చావడంకన్నా రివాల్వ

రుతో కాల్చుకుని చావడం మంచిదేమో?" అన్నాడు మస్తాన్.

"నో! చచ్చేవరకు బ్రతకటానికి పోరాడడం నాకిష్టం. నలుగుర్ని చంపిచస్తే నాకు సంతోషం" అన్నాడు విక్రం.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం!"

"వాళ్ళొచ్చి వెలుపలకి తీసుకెళ్ళిందాకా హాయిగా ఇక్కడే పడుకుందాం."

ఇద్దరూ అక్కడే నేలమీదే పడుకున్నారు.

7

ఎలీజా జాజిమహల్ వైపు పరుగెత్తికెళ్ళింది. కాపలా మనిషి ఆమెను పట్టుకుని "ఏమయిందని" అడిగాడు.

ముందుగా ఆలోచించుకున్నట్టే తన్ను రేప్ చెయ్యబోతే తప్పించుకొచ్చాననీ, ఈ రాత్రికి జిలాన్ గారి గదిలో వుందామనుకుంటున్నాననీ చెప్పింది. అతను లోనికి వెళ్ళి రెండునిముషాల్లో తిరిగొచ్చి ఎలీజాను లోనికి తీసుకెళ్ళాడు.

సింహాసనంలాంటి ఎత్తయిన పెద్దకుర్చీలో కూర్చుని వున్నాడు జిలాన్. ఎర్రటి సిల్కుపైజామా, లాల్చీ వేసుకుని వున్నాడు. నుదుట ఎర్రటిబొట్టు వుంది. అతనికి కొంత దూరంలో పెద్ద ఎత్తైన మంచం వుంది. దానిప్రక్కనే గోడంతా అద్దంగా వుంది.

గదినిండా గులాబీ ముక్కలున్నాయి.

జిలాన్ నోట్లో సిగరెట్ కాలుతూంది.

ఎలీజాను చూడగానే రమ్మన్నట్లు చెయ్యి ఊపాడు. ఎలీజా వెళ్ళి దూరంగా నిలబడింది.

"మా దర్వాను చెప్పాను. నిజమేనా?" అడిగాడు గంభీరంగా.

అవునన్నట్లు తలూపింది.

"ఇలావచ్చి కూర్చో! ఇక్కడకు వాళ్ళు రాలేరు. వచ్చినా నిన్నేం చెయ్యలేరు!" అన్నాడు జిలాన్.

"థాంక్స్! అందుకే ఇటు పరుగెత్తాను."

"నువ్వు ఇంతవరకూ అనాఘ్రాత పుష్పానివా?"

తలూపింది అవునన్నట్లు.

"యూ ఆర్ బ్యూటిఫుల్. అందమైన వస్తువులన్నా, పూలన్నా, ఆడవాళ్ళన్నా నాకు చాలా ఇష్టం. అందుకే నువ్వంటేకూడా ఇష్టంగా వుంది" అన్నాడు జిలాన్.

"థాంక్స్!"

"సినిమాతారవైతే ఏమాత్రం సంపాదిస్తావ్?"

"అదృష్టాన్నిబట్టి వుంటుంది."

"ఏకష్టం లేకుండా, సంవత్సరానికి నీ ఖర్చులన్నీ భరించి ఐదులక్షలు ఇస్తాను. నా ఎస్టేటులో వుంటావా?" అడిగాడు జిలాన్ ముందుకువంగి.

"ఆలోచించుకుని చెపుతాను" అంది ఎలీజా.

"నాకు నిద్రవస్తోంది" అంటూ కుర్చీపైనున్న ఒక బటన్ నొక్కాడు. మంచంప్రక్కనున్న పెద్దఅద్దం జరిగి గోడలోకి వెళ్ళిపోయింది. దాని స్థానంలో పెద్దకిటికీ వచ్చింది. వెన్నెల అంగులోంచి మంచంపైన పడసాగింది.

"నువ్వుకూడ ఇక్కడే పడుకో! ఈ గదిలో మరో మంచం లేదు. ఉన్నదొక్క మంచమే అయినా చాలా విశాలమైందది. చెరోప్రక్క పడుకుందాం. నీ యిష్టం లేకుండా నిన్నేకాదు, మరెవర్నయినా తాకే నీచత్వం జిలాన్ వంశంలో లేదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అన్నీ ఆటోమేటిక్ స్విచ్‌లు పెట్టుకున్నారే!" అడిగింది కుతూహలంగా.

"అవును నాగదిలో నాపనులు చేసేందుకు యెవ్వరూ

వుండడం అనవసరం. అందుకే అంతా అలా ఏర్పాటుచేసు కున్నాను" అంటూ తను కూర్చున్న కుర్చీపైనున్న ఆరు స్విచ్‌లు నొక్కితే ఏంజరిగేది చెప్పాడు. అన్నింటికన్నా క్రిందున్న స్విచ్ నేలమాళిగలో వున్న గదితాళం కంట్రోలు చేసేదని తెలుసుకుంది ఎలీజా.

జిలాన్ లేచి బాత్‌రూంవైపు వెళ్ళాడు. అతను తలుపు మూసుకున్నాక తక్కున వెళ్ళి స్విచ్ నొక్కింది. గుట్టుగా వచ్చి కూర్చుంది.

బాత్‌రూంలోనున్న తలుపుసందునుండి గమనిస్తున్న జిలాన్ అక్కణ్నుంచి రాజన్‌కు ఫోన్ చేశాడు. వాష్ చేసుకుని వెలుపలకొచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఎలీ జాతో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూనే స్విచ్ నొక్కేశాడు. ఆతర్వాత ఇద్దరూ వెళ్ళి మంచంమీద పడుకున్నారు.

ఎలీజాకు సంతోషంగా వుంది. తనకు అప్పగించిన పని తెలివిగా తను చేసినందుకు గర్వంగా కూడా వుంది. మెత్తటి పట్టుపరుపుల స్పర్శకు శరీరం మత్తుగా నిద్రలోకి తూలిపోయింది.

8

తెల్లారాక జిలాన్‌కన్నా ముందుగాలేచి గులాబీమహ లుకు వెళ్ళిపోయింది ఎలీజా. అక్కడ మస్తాన్, విక్రం యెవ్వరూ కనుపించలేదు. నిద్రలేచి ఎటైనా వెళ్ళివుంటా రేమో ననుకుంది. రాత్రి విగ్రహం చేతికి చిక్కాక తన్ను కలుసుకోకుండా దాన్ని తీసుకుని చెక్కేశారేమోనన్న అనుమానంకూడా కలిగింది ఆమెకు. ఏం చెయ్యాలో తోచక మౌనంగా కూర్చుంది.

ఆ రాత్రంతా జిలాన్‌తోనే పడుకున్నా, అతను ఆమె పైన కనీసం చెయ్యికూడా వెయ్యలేదు. ఆమెకది ఎంతో

ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. జిలాన్ పైన ఒకవిధమైన గౌర
వముకూడా కలిగింది.

గంటా, రెండుగంటలు గడచిపోయాయి. వాళ్ళిద్దరి
జాడలేదు. ఎలీజాకు ధైర్యం సన్నగిల్లింది. భయం ముంచు
కొచ్చింది.

కిచెన్ నుంచి కాఫీ, టిఫిను వచ్చాయి. మొత్తం ముగ్గు
రికి రావలసింది ఒక్కమనిషికే వచ్చాయి.

రాజన్ కు ఫోన్ చేసి రాత్రి తను జిలాన్ గదిలో వుండి
పోయానని, ప్రొద్దున్నే గదికివచ్చి చూస్తే తన ఫ్రెండ్స్
ఇద్దరూ కనుపించడంలేదనీ, వారెక్కడకు పోయింది
అర్థంకాలేదని చెప్పింది. అతను ఆమెను కంగారుపడవద్దని
చెప్పాడు. తనువచ్చి చూస్తానన్నాడు.

కాఫీత్రాగి కాలకృత్యాలు ముగించుకొంది ఎలీజా.

వాళ్ళిద్దరూ తోటలోకి వెళ్ళివుంటారని చెప్పి ఆమెను
వూరడించాడు.

పదిగంటల ప్రాంతంలో ఆమెను వెంటబెట్టుకొని
జిలాన్ గదికి వెళ్ళాడు. అప్పటికి జిలాన్ ఒక్కడే
కుర్చీలో ఆసీనుడై వున్నాడు. మరో నాలుగు కుర్చీలుకొద్ది
దూరంలో వేసివున్నాయి.

రాజన్, ఎలీజా కూర్చున్నారు.

ఫోన్ లో యెవరితోనో మాట్లాడాడు.

ఐదునిముషాల తర్వాత మస్తాన్, విక్రం ఇద్దరూ చేతు
లకు అరదండాలు తగిలించుకొని వచ్చారు. వాళ్ళవెంట
ఇద్దరు సిపాయిలున్నారు. వాళ్ళిద్దర్ని కూడా కూర్చోమని
"డియర్ ఫ్రెండ్స్!" అని గొంతు సవరించుకున్నాడు
జిలాన్. "నా ఎస్టేటులోకవచ్చి, నా మందిరంలోంచి ఖరీ
దైన బంగారు కృష్ణుడి విగ్రహాన్ని దొంగిలించేందుకు పెద్ద
పథకం వేసుకొని వచ్చారు మీ ముగ్గురూ. మిమ్మల్ని

పంపిన ఫ్రేజర్ మీకు కావలసిన అన్ని సమాచారాలు అందించాడు. నా పాలెస్ రహస్యాలు అతని కెలా చిక్కాయో అర్థంకాలేదు. ఆలోచించి చూపి తీశాను. మంజుల ఫ్రేజర్ సెక్రటరీ.ఆమె చెల్లెలు నీలారాణి. ఆమే నమ్మకద్రోహం చేసింది. ఆమె కిప్పుడే శిక్ష విధించబడు తుంది. మీరు దొంగిలించాలనుకున్న విగ్రహం చూస్తారా?'' అంటూ ప్రక్కనే టీపాయిపైనవున్న విగ్రహంపైనున్న సిల్కుగుడ్డ తొలగించాడు.

మస్తాన్, విక్రం, దాన్ని చూసి అవాక్కయిపోయారు.

''ఎలీజా రాత్రి చాలా బాగా నాటకమాడింది. మీ రిద్దరుకూడా తెలివిగా భూగృహం చేరారు. కానీ మీ ప్లాను మొత్తం నాకు వారం దినాలముందే తెలుసు. అవ సరమైన అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకొన్నాను'' అంటూ చప్పట్లుకొట్టాడు. ఇద్దరు కాపలా వ్యక్తులు వచ్చి వంగి సలాం చేశారు.

''నీలాదేవి!'' అన్నాడు.

మరో రెండు నిముషాల్లో నీలాదేవి వచ్చింది.

''నీలా! నువ్వు నమ్మకద్రోహం చేశావ్. డబ్బుచూసి గాదు.నీ చెల్లెలి ఉద్యోగం ఫ్రేజర్ తీసేయకుండా వుండేం దుకు. నీలాంటివాళ్ళు నాకు అవసరంలేదు. ఈమెను మొసళ్ళ గుంటలో పడెయ్యండి'' అన్నాడు జిలాన్.

''వద్దు! నన్ను కాల్చి చంపండి. లేదా కత్తితో పొడ వండి. ఆ మొసళ్ళ గుంటలోమాత్రం తొయ్యవద్దు'' అంది నీల వెక్కిళ్ళు పెడుతూ.

''ఎటువంటి నేరానికి యెటువంటి శిక్ష వెయ్యాలో చెప్పేది నువ్వుకాదు. టేక్ హర్ అవే!'' అరిచాడు జిలాన్.

నీలను ఇద్దరు వ్యక్తులు బలవంతంగా లాక్కువెళ్లారు.

"ఇక మీ విషయం! మీ ధైర్యసాహసాలు, తెలివి తేటలు నన్ను నిజంగా ఆకట్టుకొన్నాయి. ఈ విగ్రహం మీ కిస్తున్నాను. మీకారు, ఆయుధాలు నేను స్వాధీనం చేసుకొన్నాను. మా ఎస్టేటు ప్లాను మీ దగ్గరుంది. మీరు ముగ్గురూ కాలినడకన యెటువేపైనాసరే తప్పించుకు వెళ్ళండి. నేను అడ్డుపెట్టను. మీరు బయలుదేరిన మూడు గంటలకు, మిమ్మల్ని వేటాడమని నా మనుషులకు ఉత్తరు విస్తాను. ఆ తర్వాత మీ అదృష్టం బాగుంటే తప్పించు కుంటారు. లేదా నా మనుషుల చేతుల్లో ఛస్తారు" అన్నాడు జిలాన్. ముగ్గురి కళ్ళల్లో ఏదో ఆశారేఖ పొడ సూపింది.

"దటీజ్ రియలీ స్పోర్టివ్" అన్నాడు రాజన్.

"కానీ మమ్మల్ని నిరాయుధుల్ని చేసి పంపి లాభంలేదు. మాకు రెండు రివాల్వర్లు, కొంత అమ్యూనిషన్ ఇవ్వాలి" అన్నాడు విక్రమ్.

"అలాగే ఇస్తాను" అన్నాడు జిలాన్.

"అయితే మేము ఎన్ని గంటలకు బయలుదేరాలి!" అడిగాడు మస్తాన్.

"సరిగ్గా పదకొండు గంటలకు బయలుదేరండి. నా మనుషులకు మూడుగంటలు టైమిస్తాను" అంటూ మధ్యాహ్నం రెండింటినుండి మీపైన వేట ప్రారంభమవు తుంది. మీరు ఏవైపునుండి పోయేదీ నాకు చెప్పనవసరం లేదు. మీ ఇష్టముచ్చిన దిక్కులో వెళ్ళండి. ఇది మిమ్మల్ని జాలిదలచి వదలడంకాదు. నా మనుషుల శక్తి సామర్థ్యా లకు పరీక్ష!" అన్నాడు జిలాన్.

ముగ్గురకీ అతని ఉద్దేశమేమిటో అర్థమైంది.

"మీరు ప్రాణాలతో నా మనుషులకు పట్టుబడితే బ్రతికినంతకాలం నాకు బానిసలుగా వుండాలి" తిరిగి

చెప్పాడు జిలాన్.

"అలాగే!" అన్నాడు విక్రమ్.

"మీ మనుషులకు మమ్మల్ని చంపవద్దని ఆదేశాలు ఇచ్చారా?"

"లేదు!"

"అయితే ప్రాణాలతో మీకు చిక్కం" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఎందుకని?" అడిగాడు జిలాన్.

"మీవాళ్ళ కళ్ళబడితే చంపుతారు."

"అదంతా మీ అదృష్టం. ఇక మీరు వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు జిలాన్.

మస్తాన్, విక్రంల చేతులకున్న అరదండాలు తొలగించబడ్డాయి. ముగ్గురూ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయారు విగ్రహంతో.

"సార్! వాళ్ళు నిజంగా తప్పించుకుంటే" తన అనుమానం వ్యక్తంచేశాడు రాజన్.

"ఇంపాజిబుల్! అన్ని ఏర్పాట్లు చేసే వుంచాను. మన మనుషుల్ని తప్పించుకొని వాళ్ళు నిజంగా వెళ్ళగలిగితే, వాళ్ళకు బహుమానంగా ఆ విగ్రహాన్ని మనం ఇచ్చెయ్యవచ్చు. దానిని తిరిగి మనం సంపాదించుకోవడం ఎంత కాలమో పట్టదు" అన్నాడు జిలాన్.

రాజన్ లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

9

గులాబీమహల్లో ముగ్గురూ కూర్చున్నారు.

"మనం ప్రాణాలతో బయటపడడం కష్టం!" అంది ఎలీజా.

"అలా దిగులుపడి లాభంలేదు. మనకు మూడుగంటలు

స్వతంత్రం వుంది. ఈలోగా వాళ్ళకు చిక్కకుండా వుండగలిగితే తప్పించుకోవచ్చు" అన్నాడు మస్తాన్.

"మనకు కారు ఇవ్వనన్నాడు. నడకమీద వచ్చిన దోవన వెళ్ళామంటే ఆ ఆటవికుల చేతుల్లో పడతాం. అందువల్ల ఉత్తరం వేపు లాభంలేదు" అన్నాడు విక్రం.

"తూర్పు వేపు కొండలున్నాయి. వాటిని యెక్కడం మనవల్ల కాదు. దక్షిణాన అడవిలో యెటు పోతామో మనకే తెలీదు. కాబట్టి పడమర వేపునే వెళ్దాం. ఎలాగో తంటాలుపడి నది దాటగలిగితే సురక్షితంగా మనం ఎస్టేటు నుండి తప్పించుకోగలుగుతాం!" అన్నాడు మస్తాన్.

"అదే బాగుంది!" అన్నాడు విక్రం.

అందరూ పడమర వేపుగా నడచి వెళ్ళేందుకు నిశ్చయించుకొన్నారు.

సరిగ్గా పదకొండుగంటలకు విగ్రహం మోసుకుని పాలెస్ వెలుపలికొచ్చారు. వాళ్ళను ఎవ్వరూ పట్టించుకోలేదు. వెనుక వేపు నడిచారు.

త్రోవలో పెద్ద కోనేరు కనుపించింది. ఎండలో నీళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. అక్కడ బోర్డు చదివి అదే మొసళ్ళ గుంటని తెలుసుకొన్నారు. నీలారాణి గుర్తుకొచ్చింది. ఆమె అక్కడే చనిపోయి వుండాలనుకున్నారు.

కాలిబాటనబడి నడవసాగారు. చిన్న చిన్న తుప్పలు, ముళ్ళ చెట్లు, తప్ప యెత్తైన చెట్లేమీ లేవు. ఎండ మండి పోతోంది. విగ్రహం బరువుగా వుండడంతో దాన్ని మొయ్యలేక విక్రమ్ నడక కుంటువడింది. అతన్ని అనుసరించే ఎలిజా మస్తాన్ లుకూడా మెల్లగా నడవసాగారు.

మస్తాన్ వాచీ చూశాడు. ఒకటయింది. అంటే తాము బయలుదేరి అప్పుడే రెండుగంటలయింది. దాదాపు పది కిలోమీటర్ల దూరమన్నా వచ్చివుండాలి. నడక కాస్త

మెల్లగావుంది గాబట్టి ఎనిమిది కిలోమీటర్ల దూరమన్నా వచ్చివుండాలనిపించింది.

ఇంకో గంటలో తమపైన వేట ప్రారంభమవుతుంది. ఆలోగా ఏదైనా సురక్షిత ప్రాంతానికి చేరగలగాలి.

ముగ్గురూ విగ్రహాన్ని మార్చి మార్చి మోసుకుపోసాగారు.

మరో మూడు కిలోమీటర్లు ముందుకు వెళ్ళారు.

విక్రం గంట చూసుకున్నాడు. రెండుగంటలా ఐదు నిముషాలయింది.

"మనల్ని వేటాడడం ప్రారంభమై అయిదునిముషాలయివుంటుంది" అన్నాడు మస్తాన్ తన వాచీ చూసుకుని.

"అవును. ఇంక మనం చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి" అంది ఎలీజా.

"ఈ విగ్రహం చాలా బరువుగావుంది. దీనివల్ల మనం కాస్త వెనుకపడ్డాం!" అన్నాడు విక్రం కోపంగా.

ముగ్గురూ పొదలలోంచి తప్పుకొంటూ నడుస్తూనే వున్నారు.

"మనల్ని ఎలా వేటాడుతారు?" అడిగింది ఎలీజా.

"ఆ ఆటవికుల్ని గుర్రాలపైన పంపుతారనుకుంటాను. అయినా మనం ఏవైపు వెళ్ళింది వాళ్ళకెలా తెలుస్తుంది" అడిగాడు మస్తాన్.

"మనల్ని వాళ్ళు గమనించే వుండివుంటారు!" అన్నాడు విక్రమ్.

అలాగే పొదలలోపడి, ముళ్ళను తప్పుకొంటూ, మరో రెండు కిలోమీటర్లు నడిచారు ముగ్గురూ. గంట రెండూ నలభై అయిదు అయింది.

దూరంగా ఎక్కడో "ఖాఖా" మంటూ కుక్కల

అరుపులు వినిపించాయి. ముగ్గురూ వెనక్కి చూశారు. యెక్కడా ఏమీ కనుపించలేదు. ఇంకొంచెం ముందుకు నడిచారు. కుక్కల అరుపులు దగ్గరయినాయి.

"మనవెనుక ఏవో కుక్కలు అరుస్తున్నాయి" భయంగా చెప్పింది ఎలీజా.

"కొంపదీసి జిలాన్ మనపైకి కుక్కల్ని తరుమలేదు గదా?" అంటూ వెనక్కి చూశాడు మస్తాన్. నల్లటి కుక్కలు మూడు, పొదలపైనుండి దూకుతూ రావడం గమనించింది ఎలీజా.

"బాబోయ్ వేటకుక్కలవి. మనం చిక్కితే చీల్చుకు తింటాయి" అరిచింది ఎలీజా.

విక్రం రక్కున నేలమీద బోర్లాపడుకొని రివాల్వరు తీశాడు. మస్తాన్ కూడా రివాల్వరు చేతికి తీసుకున్నాడు.

ఎలీజా కంగారుగా ముళ్ళలోపడి ముందుకు పరుగెత్తసాగింది. ఎడంకాలిచెప్పు జారిపోయింది. దాన్ని తీసుకొనే ప్రయత్నంకూడా చెయ్యకుండా ముందుకురికింది. ముళ్ళు గ్రుచ్చుకొన్నాయి. లెఖ్ఖచెయ్యకుండా పిచ్చిపట్టినట్లు పరుగెత్తసాగింది ఎలీజా.

విక్రం రివాల్వరు ప్రేల్చాడు. ఒక కుక్క గాలిలోకి యెగిరి క్రిందపడిపోయింది. మళ్ళీ ప్రేల్చాడు. రెండో కుక్క కాలు తెగింది. మూడోది భయపడి తప్పించుకొని ఎలీజా వెళ్ళినవైపు పరుగెత్తింది. విక్రం, మస్తాన్ లేచి దానివైపు పరుగెత్తారు. వాళ్ళు చేరేలోగా ఎలీజాను క్రిందతోసి గుడ్డలన్నీ పళ్ళతోపట్టి పీకింది. ఎలీజా కాళ్ళతో, చేతులతో తన్నుకొంది.

విక్రం దగ్గరకంటూ వెళ్ళాడు. మస్తాన్ చేతిలోవున్న విగ్రహం కుక్కపైకి బలంగా విసిరాడు. అది కుక్కకు తగల్లేదు. వెళ్లీ ఎలీజా కాళ్ళపైన పడింది. ఆమె అమ్మో

అని పెద్దగా అరచింది. కుడికాలి యెముక విరిగినట్లనిపించింది ఆమెకు. కుక్క దూరంగా పరుగెత్తింది. మరో రెండుసార్లు ప్రేల్చాడు విక్రం. గుండ్లకు అందకుండా పోయింది కుక్క.

"ఏమయింది?" క్రిందకూర్చుని ఆమెపైకివంగి అడిగాడు మస్తాన్.

"ఆ విగ్రహం కాలిపైన పడింది. ఎముక విరిగినట్లుంది. చాలా నొప్పిగావుంది!"

"లేవగలవా?" అడిగాడు విక్రం.

ఎలీజా ప్రయత్నించింది. కానీ ఆమెవల్ల కాలేదు.

మస్తాన్, విక్రం ఆమె రెక్కలు చెరోప్రక్క పట్టుకొని పైకిలేవదీశారు. ఆమె అడుగు వేసేందుకు ప్రయత్నించింది. కానీ తక్కున ముందుకు తూలిపడిపోయింది.

"ఈవిగ్రహానికి తోడు ఈమెనుకూడా మోసుకెళ్ళాల్సి వచ్చేట్లుంది. నావల్లకాదు!" అన్నాడు విక్రమ్.

"ఎలాగో తంటాలుపడదాం!" అన్నాడు మస్తాన్.

దూరంగా గుర్రాలు వస్తున్న శబ్దం వినవచ్చింది.

"కుక్కల్ని ముందుపంపి, గుర్రాలపైన వస్తున్నట్లున్నారు జిలాన్ మనుష్యులు. వాళ్ళ బారినుండి తప్పించుకోవడం కష్టం" అన్నాడు మస్తాన్.

"కష్టంకానిదేది. మనం చావడం తథ్యమని తెలిశాక బ్రతికి ఉన్నంత వరకు పోరాడదాం!" అన్నాడు విక్రం రివాల్వర్నిండా గుండ్లు నింపుతూ.

"ఈమెను ఏదైనా పొదలో పడుకో బెడదాం!" అన్నాడు మస్తాన్.

ఇద్దరూ ఎలీజాను యెత్తుకొని ముందుకు వెళ్ళారు. ఎత్తైన పొదలో ఆమెను పడుకోబెట్టారు. మస్తాన్ విగ్రహాన్నికూడా అక్కడే పెట్టాడు. విక్రమ్ వద్దని వారించి

దాన్ని తీసుకోమన్నాడు.

"అదెందుకు బరువు!" అన్నాడు మస్తాన్.

"వాళ్ళు బాణాలువేస్తే మనకి తగలకుండా తప్పించు కునేందుకు అది అడ్డన్నా వుంటుంది" అన్నాడు విక్రం.

గుర్రాలు దగ్గరకౌసాగాయి.

మస్తాన్ కూడా రివాల్వరు సిద్ధంచేసుకున్నాడు. విక్రం సిద్ధంగా వున్నాడు. నాలుగు గుర్రాలు కనుపించాయి. రేచుకుక్కల్లా పొదలను చూసుకుంటూ వస్తున్నాయి.

ఉన్నట్లుండి గుర్రాలు ఆగిపోయాయి. వాటిపైనున్న ఆటవికులు క్రిందకు దూకారు. చచ్చిపడివున్న రెండు కుక్కల్ని తీసి గుర్రాలపైన వేసుకున్నారు. మళ్ళీ అంతలోనే పైకెక్కారు.

ఆ తర్వాత మెల్లగా గుర్రాలు నడపడం మొదలెట్టారు. ప్రతి పది అడుగులకు ఆగుతున్నారు. క్రింద ఏదో చూపిస్తున్నారు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ బయలుదేరుతున్నారు.

తమ అడుగుజాడలకోసం వెతుక్కుంటున్నారనిపించింది మస్తాన్కు. మామూలు దోవ తప్పుకొని వచ్చినా వీళ్ళు యెలా ఇంత సులభంగా రాగలిగారో అర్థంకాలేదు.

మస్తాన్, విక్రమ్ ఒక పొదచాటున కూర్చుని గమనించసాగారు ఆటవికుల్ని. వాళ్ళు బాగా దగ్గరకు వచ్చేశారు. ఏదో చెప్పుకోసాగారు. వాళ్ళ భాష అర్థంకాలేదు. ఒక గుర్రానికి వేటకుక్క నొకదాన్ని పొడవుపాటి త్రాడుతో కట్టేశారు. అదే వాసన చూసుకుంటూ ముందు పరుగెత్తుతోంది. దాన్ని అనుసరించి గుర్రాలు పరుగెత్తసాగాయి.

ఎలీజాను దాచివుంచిన పొదదగ్గరకు చేరుకొన్నాయి గుర్రాలు. మస్తాన్కు జాలివేసింది.

"ఆమెను పాపం చంపుతారేమో?" మస్తాన్ అన్నాడు.

"నాకేం ఆమెపైన జాలిలేదు. ఆమెవంక చూచినా

సహించనన్నాడు ఫ్రేజర్. అప్పట్నించే నాకు ఆమెపైని అసహ్యం ఏర్పడింది. కాలు విరిగి ఎటూ నడవలేక వుంది. ఇంకా సేపట్లో మనం చచ్చేవాళ్ళమే. మన కళ్ళముందే ఆమెను వాళ్ళు చంపితే ప్రాణాలతో ఆమెను ఇక్కడ వదిలి వెళ్ళామన్న బాధ మనకుండదు'' అన్నాడు విక్రమ్.

''అలా మాట్లాడకు. ఆమె మనతో వచ్చింది. మనం ఆమెను వెంట తీసుకెళ్ళడం న్యాయం!'' అన్నాడు మస్తాన్.

''నువ్వు తీసుకెళ్ళు. నాకేం తెలీదు'' అన్నాడు విక్రం.

గుర్రాలమీదనుండి దిగిన ఆటవికులు కాసేపు ఆ పొద దగ్గరే తచ్చాడారు. ఆ తర్వాత అక్కడ్నుంచి ముందుకు బయలుదేరారు.

''ఎలీజాను ఏమీ చేసినట్లులేదు!'' అన్నాడు విక్రమ్.

''చచ్చిపోయిందనుకున్నారేమో?''

''అదృష్టవంతురాలు.''

''వాళ్ళు మనవైపు వస్తున్నారు'' అన్నాడు మస్తాన్.

''గుర్రాలను కాల్చొద్దు! మనుషులకే గురిపెట్టు. అనవసరంగా గుండ్లు వేస్టు చెయ్యవద్దు'' చెప్పాడు విక్రమ్.

ఇద్దరు పొద వెనుక నిలబడ్డారు. గుర్రాలను తమ రివాల్వర్ల రేంజిలోకి రానిచ్చి ఒకేమారు కాల్చారు. ముందు గుర్రాల పైనున్న ఇద్దరూ నేలకూలారు. వెనుకనున్న ఇద్దరివద్దనుండి వర్షంలా పొదమీద కురిశాయి విషం పూసిన బాణాలు. ఒక బాణం విక్రమ్ ఎడం భుజంలో గ్రుచ్చుకుంది.

''అమ్మా!'' అరుస్తూ క్రింద కూలబడ్డాడు.

''ఏమయింది?'' అడిగాడు మస్తాన్.

''బాణం గ్రుచ్చుకుంది'' అన్నాడు తన దగ్గరున్న రివాల్వర్ను మస్తాన్కు అందిస్తూ.

మస్తాన్ రెండు చేతులలో రెండు రివాల్వర్లు పుచ్చుకున్నాడు. వంగి క్రింద కూర్చుని, మిగిలిన ఇద్దరికీ గురిచూసి కాల్చాడు. వాళ్ళకూడా క్రిందకూలారు. గుర్రాలు పిచ్చెత్తినట్లు పరిగెత్తడం ప్రారంభించాయి.

విక్రమ్ భుజంవద్ద కత్తితో కోశాడు. విషం శరీరంలోకి ఎక్కకుండా భుజంచుట్టూ ఘట్టిగా చేలిగుడ్డతో కట్టు కట్టాడు.

"లేవగలవా?" అడిగాడు మస్తాన్.

"నీరసంగా వుంది!" అన్నాడు విక్రమ్.

అతన్ని లేవదీశాడు. అతని చెయ్యి తన మెడచుట్టూ వేసుకుని విగ్రహాన్ని రెండో చేత్తో లాక్కుంటూ ఎలీజాను దాచిన పొదదాకా వెళ్ళాడు. విగ్రహాన్ని, విక్రంను అక్కడ వదలిపెట్టి గుర్రాలకోసం పరుగెత్తాడు.

అతికష్టంమీద ఒక గుర్రాన్ని పట్టుకున్నాడు. దీన్ని మెల్లగా లోబరుచుకుని పొదదగ్గరకు లాక్కొచ్చాడు. ఎలీజాను దానిపైకెక్కించాడు. విగ్రహాన్ని పట్టుకోమని చెప్పాడు. తనుకూడా పైకెక్కి, విక్రంను వెనుకవేపుకు లాక్కున్నాడు. గుర్రాన్ని అదిలించాడు. అది ముందుకు కదలకుండా మొరాయించింది. కాళ్ళతో ప్రక్కలమీద తన్నాడు. గుర్రం ముందుకురికింది.

ఇంక సులభంగా ఎస్టేటుదాటి పోగలననిపించింది మస్తాన్‌కు. ఒక మైలుదూరం ముందుకు వెళ్ళాడు. అంతా ఒకలాగే కనుపించసాగింది. ఎటుపోతే నది వొడ్డుకు తను పోగలుగుతాడో అర్ధంకాలేదు.

"విక్రం బ్రతుకుతాడా?" అడిగింది ఎలీజా.

"మరో గంటలో డాక్టరుకు చూపించగలిగితే బ్రతకొచ్చు."

"మనం ఆలోగా ఈ ఎస్టేటు దాటగలమా?"

"ఇంక ఏ విధమైన ఆటంకాలు లేకుంటే ఈ గుర్రం మీద వెళ్ళే అరగంటలో సులభంగా ఎన్నేటు దాటగలం. నదిఒడ్డుకు చేరితే చాలు మనం జయించినట్లే!"

"నన్ను వదలేసి వెళ్తారనుకున్నాను."

"అలా ఎప్పటికీ చెయ్యను. ప్రాణాలున్నంతవరకు రక్షించడమే నా ధ్యేయం. మనం ముగ్గురం తిరిగి వెళ్ళగలిగితే నాకానందంగా వుంటుంది" అన్నాడు మస్తాన్.

ఆకాశంలో బోంయ్‌మని శబ్దం చేసుకుంటూ ఎగురుతూన్న హెలికాప్టర్ కనుపించింది.

"అన్నీ అయినాయి. ఆఖరకు హెలికాప్టర్‌లో వచ్చారు మనల్ని చంపేందుకు" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఆ జిలాన్ మనిషి కాదు. ఇంతకన్నా మనల్ని అక్కడే చంపివేసి వుంటే బాగుండేదేమో?" అంది ఎలీజా.

"డబ్బున్నవాడు ఆడుకునే ఆట ఇది" అన్నాడు మస్తాన్ ఆకాశం కేసి చూస్తూ.

హెలికాప్టర్ క్రిందికిల్లా వచ్చింది. ఢమఢమ మంటూ గుండ్లు ప్రేలాయి. మస్తాన్ చాకచక్యంగా తప్పించుకుని గుర్రాన్ని దౌడు తీయించాడు. పదిహేను నిముషాలలో కొన్ని వేలగుండ్లు కురిశాయి హెలికాప్టర్‌లోంచి. మస్తాన్ తెలివిగా తప్పించుకుంటూ నదిఒడ్డుకు చేరాడు. కొయ్య బ్రిడ్జి కనుపించలేదు. తను దానికి బాగా దూరంగా వచ్చేననుకున్నాడు.

గుర్రం చుట్టూ ప్రదక్షిణం చెయ్యసాగింది హెలికాప్టర్. మస్తాన్ వెనక్కి తిరిగిచూశాడు. విషం ఒళ్ళంతా ఎక్కినల్లగా మారిపోయింది విక్రమ్ ఆకారం. అతని ప్రాణవాయువులు ఎప్పుడో అనంతంలో కలిసిపోయాయి. హెలికాప్టర్ ఇంకా క్రిందకు రాసాగింది. నది నిండుగా వుంది.

గుర్రాన్ని అదలించాడు.

ఒక్క దూకు దూకింది గుర్రం నదిలోకి.

అక్కడే ఊబివుంది. గుర్రం, దాంతోపాటు తనూ, ఎలీజా, విక్రం శవం, అన్నింటినీ మించి విగ్రహం మెల్లగా లోనికి దిగబడిపోసాగారు. రక్షించేవాళ్ళెవ్వరూ లేరన్న విషయం తెలిశాక ఓమారు కృష్ణుడి విగ్రహానికి నమస్కారం చేశాడు. ఎలీజాకూడా మనస్సులోనే తన దేవుణ్ణి స్మరించుకొంది.

—: ఐ పో యిం ది :—